

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, RUJAN 2010. ■ GODIŠTE IV ■ BROJ 22 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

5

DOGAĐAJNICA

Jasenovac u ekumenskom duhu
proslavio Veliku Gospu
i 300. obljetnicu župe

Tužno je što u javnom životu i
medijima nema mjesta za Isusa Krista

U Katoličku osnovnu školu u Požegi
krenula nova generacija učenika

Maturanti katoličkih klasičnih
gimnazija u Požegi i Virovitici
na hodočašću u Rimu

16

ŽIVOT MLADIH

Požeški osnovnoškolci
na misnom slavlju za uspješan
početak školske godine

18

IZ NAŠEG CARITASA

Neka nam ne dozlogrdi
činiti dobro

20

OBITELJ

Molimo za Božji blagoslov,
to nam je najvažnije

Uskoro započinje dvadeseta
godina od tužnoga čina
potpunoga razaranja crkve
Majke Božje voćinske. Ali
ujedno započinje i dvadeseta
obljetnica izgradnje žive Crkve
na ruševinama mržnje, koju
Isus snagom Duha ljubavi pod
zaštitom svoje Majke podiže u
hodočasničkim dušama.

(Iz Poruke biskupa dr. Antuna Škvorčevića)

Proглаšena »Godina Gospe Voćinske«

PORUKA BISKUPA DR. ANTUNA ŠKVORČEVIĆA PRIGODOM »GODINE GOSPE VOĆINSKE«

Voćinsko svetište je spomenica povijesti naših

**Časna braćo
svećenici
i dakoni,
poštovani
redovnici
i redovnice,
bogoslovi
i vjeroučitelji,
dragi vjernici!**

1 Isusova majka i Crkva

»Evo ti majke« (Iv 19,27). Tim riječima umirući Isus, prinoseći žrtvu svoje ljubavi na križu, povjerio je svojoj presvetoj majci Mariji učenika Ivana. Dva tisućljeća kršćanstva svjedoče kako je u tom trenutku združenosti Majke i Sina u patnji križa, započela Marijina trajna majčinska uloga povezivanja Isusovih učenika s njegovim djelom spasenja. U dvorani posljednje večere ona je s učenicima »jednodušno postojana u molitvi« (usp. Dj 1,14), moli Snagu odozgor te oni po njezinu zagovoru primaju dar Duha Svetoga po kojem Isusovo djelo postaje živo i očituje se kao Crkva. Ona na taj način djeluje i nakon uznesenja na nebo. Proslavljena u svom uskrsnom Sinu, ona svojim zagovorom moli dar Duha Svetoga za Isusove učenike, kako bi u njima živjelo njegovo spasenjsko djelo. Radi toga je vjernici časte kao pomoćnicu, zagovornicu i majku na svom životnom putu.

Svetište Majke Božje u Voćinu, jedno od važnih hodočasničkih mjesta u našoj Biskupiji, zrači posebnom duhovnom snagom. Na svoj je način spomenica povijesti naših nevolja i stradanja, pobjeda i radosti.

2 Značenje marijanskih svetišta u hrvatskom narodu

To dragocjeno, gotovo četrnaeststoljetno suputništvo s Isusovom majkom u njegovoj Crkvi Katoličkoj, hrvatski narod svjedoči osobito u marijanskim svetištima, razasutima diljem Hrvatske i drugdje. U njima, po Marijinu uzoru, hrvatski hodočasnik posebnom pozornošću sluša Božju riječ da bi je vršio (usp. Lk 11,28), po njezinu primjeru u srce pohranjuje velika Božja djela i o njima prebire (usp. Lk 2,19), razmišlja o Isusovoj muci, smrti i uskrsnuću. U Isusovoj milosrdnoj ljubavi i praštanju po sakramentu pomirenja čisti svoju dušu od grijeha, slabosti i nemoći, te po euharistijskom slavlju i primanju svete pričesti postaje dionikom njegove pobjede nad smrću, živi dostojanstvo slobode djeteta Božjega. Tako se povijest ljudske patnje, stradanja i smrti sjedinjuje s pobjeću spasenja. Na taj način, vjernički jednostavan hrvatski čovjek daje veliki doprinos duhovnoj čvrstini i trajanju vlastita naroda usred mijena i nestalnosti ovoga svijeta. Stoga marijanska svetišta imaju nezamjenjivu vrijednost i značenje za duhovni identitet hrvatskoga naroda.

3 Mjesto i uloga Svetišta Majke Božje voćinske u Požeškoj biskupiji

Svetište Majke Božje u Voćinu, jedno od važnih hodočasničkih mjesta u našoj Biskupiji, zrači posebnom duhovnom snagom. Na svoj je način spomenica povijesti naših nevolja i stradanja, pobjeda i radosti. Voćinska crkva, sagrađena u XV. stoljeću, svjedočila je duhovnu snagu i rast našega naroda u kasnom srednjem vijeku. Preživjela je 150 godina osmanlijske vlasti, upamtila nevolje i stradanja, teško ropstvo, borbu za »krst časn i slobodu zlatnu«. U XVIII. stoljeću Marija je u toj crkvi očitovala posebnu zagovorničku blizinu, privlačila je brojne vjernike, posredujući da ih njezin Sin snagom svoje ljubavi obnovi u srcima i savjestima. Iz toga vremena sačuvana nam je slika Gospe od utočišta, koja je duše voćinskih hodočasnika uzdizala Bogu. Lurdska ukazanja sredinom XIX. stoljeća potaknula su svijet na novo obraćenje i na duhovnu obnovu. Tako je bilo i u Voćinu pred njezinim likom: hodočastilo se, vršilo pokoru, obraćalo, molilo i slavilo. Dana 20. kolovoza 1886. krenulo je iz Požege i Posavine prvo pješačko hodočašće s procesijom u Voćin, i od tada se, uz kraće prekide, održava do danas. Jednakim žarom i ustrajnošću

nevolja i stradanja, pobjeda i radosti

vjernici slavonske Podravine svjedočili su svoju odanost Gospi, hodočasteći u Voćin o blagdanu Male Gospe.

Za II. svjetskog rata, godine 1944., na voćinskoj crkvi uništen je krov, zgrada je oštećena, a župnik Josip Martinac ubijen. Martinac je, vjerojatno po nekom posebnom nadahnuću sluteći zlo, prije toga pohranio spomenutu Marijinu sliku iz 1770. u Dijecezanski muzej u Zagrebu a vjernicima je na čašćenje ostao kip Gospe Lurdske. Novi upravitelj župe, slatinski župnik Julije Bürger, sklonio je taj kip iz oštećene voćinske crkve u Slatinu. I njega su potom ubili komunisti. Činjenica da su dvojica župnika, spasitelja Gospinih voćinskih likova okrutno ubijeni, uvjerava nas da se i u tim događajima na svoj način ostvarivalo otajstvo Isusove muke i smrti, po kojem smo spašeni. Komunistička vlast sve do šezdesetih godina prošloga stoljeća nije dopustila popravak voćinske crkve, kao ni hodočašća u tamošnje svetište. Upornošću župnika Franje Bosnara, te uz pomoć zagrebačkoga nadbiskupa Franje Šepera, gradišćanskoga biskupa Štefana Laszla i dekana Štefana Horvata, voćinska je crkva obnovljena, vraćen je u nju Gospin lik iz Slatine, a 1963. su konačno ponovo započela hodočasnička okupljanja iz slavonsko-podravskoga, požeškoga i posavskoga kraja. Kao posebnost voćinske crkve u to komunističko doba valja istaknuti hodočašće školske djece s natjecanjima iz vjeronaučnoga znanja, iz kojih su se razvila natjecanja na nacionalnoj razini, ugrađena danas u sustav školskog vjeronauka. U noći s 13. na 14. prosinca 1991. godine, srpski su pobunjenici minirali voćinsku crkvu, sraznili sa zemljom, nestao je kip Gospe Lurdske te ubijeno 45 voćinskih katolika Hrvata.

Poslije oslobođenja Voćina, premda još na crkvenim ruševinama, ponovo su se počela održavati hodočašća, a još brojnija su postala nakon što je papa Ivan Pavao II., veliki Marijin štovatelj, utemeljio 1997. Požešku biskupiju i kad je Voćin bio proglašen biskupijskim svetištem. Sliku voćinske Gospe, koju je župnik Martinac pohranio u Zagrebu, svečano su iz Požege u Marijin Voćin prenijeli 21. kolovoza 1999. hodočasnici u procesiji. Pred tom slikom održao se prvi euharistijski kongres Požeške biskupije prigodom Velikoga jubileja 2000. godine. Isusov i Marijin lik na toj je slici zlatnom krunom okrunio papa Ivan Pavao II. tijekom trećega pastoralnog pohoda Hrvatskoj u Osijeku, 7. lipnja 2003. Broj hodočasnika stalno je rastao pa se tako Gospinim zagovorom

na razorenom kamenom crkvenom zdanju počela izgrađivati živa, mlada požeška mjesna Crkve, obdarena iskustvom pobjede snage Duha nad nemoći zla.

Zahvaljujući činjenici što je sačuvan detaljni arhitektonski snimak uništene voćinske crkve, Požeška biskupija donijela je odluku da se nova crkva i svetište izgradi u svom izvornom povijesnom obliku. Temeljni kamen položen je 8. rujna 2002., a sad se njezina izgradnja i uređenje prostora oko nje bliži kraju.

4 »Godina Gospe voćinske« – završetak izgradnje i posveta crkve u Voćinu

Draga braćo i sestre! Skori završetak obnove voćinske crkve potaknuo me je da minuloga 21. kolovoza na hodočašću vjernika iz požeškoga, posavskoga i zapadno-slavonskoga dijela naše Biskupije proglasim »Godinu Gospe voćinske« sljedećim riječima: »Uskoro započinje dvadeseta godina od tužnoga čina potpunoga razaranja crkve Majke Božje voćinske. Ali ujedno započinje i dvadeseta obljetnica izgradnje žive Crkve na ruševinama mržnje, koju Isus snagom Duha ljubavi pod zaštitom svoje Majke podiže u hodočasničkim dušama. Stoga proglašavam 'Godinu Gospe Voćinske' koja će trajati do

blagdana Marijina rođenja iduće godine. Središnji događaj te Godine bit će posveta iznova podignute crkve Marijina voćinskoga svetišta. Neka zvona na zvoniku crkve podignute iz praha, ogласe početak 'Godine Gospe Voćinske'«.

U skladu s navedenim voćinskim povijesnim duhom, svi programi ove Godine odvijat će se pod geslom »Evo ti majke«. Nedjelja, 12. rujna 2010. bit će »Dan svetišta Gospe voćinske« kada ćemo na početku »Godine Gospe voćinske« u svim našim župama obnoviti svijest o značenju i ulozi toga svetišta za vjeru i opstanak tijekom burnih i teških zbivanja minulih stoljeća na ovom prostoru, te za djelovanje naše mlade Biskupije. Ujedno darujmo toga dana novčani prilog za dovršenje voćinske crkve. Ugradimo u nju ljubav svakoga od nas, obnovimo ono što je mržnja razorila.

Neka nad svima vama bdije Marijina majčinska ljubav i neka vas blagoslovi svemogući Bog Otac, Sin i Duh Sveti – vaš biskup

Požega, Blagdan Gospe od suza,
31. kolovoza 2010.

Mjesec listopad u Godini Gospe voćinske

Molitva krunice pred slikom Gospe voćinske

Poštovana i draga braćo svećenici!

Započinje mjesec listopad, posvećen Isusovoj Majci i molitvi svete krunice. Prikladno je da se listopadske pobožnosti u »Godini Gospe voćinske« odvijaju pod geslom »Evo ti majke« (Iv 19,27) i budu ispunjene sadržajima koji će nam pomoći da u svim župama, sabrani pred voćinskim likom, ostvarimo duboko biskupijsko molitveno zajedništvo. Sva-koj župi bit će dostavljena slika Gospe voćinske u naravnoj veličini, koju valja uokvirenu postaviti u crkvi na časnom mjestu, okiti je cvijećem, uresiti svijećama i pred njom obavljati ovogodišnju listopadsku pobožnost s posebnom nakanom za obnovu i posvećenje naših svećenika te za nova duhovna zvanja, osobito svećenička.

U središtu listopadskih pobožnosti je svakodnevna molitva svete krunice prije svete mise, koju će nastojati predvoditi svećenici i to po smjernicama koje nam je dao utemeljitelj naše Biskupije, sluga Božji papa Ivan Pavao II. u svojoj enciklici »Krunica Djevice Marije - Rosarium Virginis Mariae« (KS 2003.). Dok budemo razmišljali o Isusovim otajstvima muke, smrti i uskrsnuća, povezivat ćemo ih s teškim stradalničkim ali i pobjedničkim događajima iz svoje starije i novije prošlosti, kojih je dionik i voćinsko svetište, gdje Marija svojim majčinskim služenjem i ljubavlju pomaže da naša ljudska stradanja i radosti budu sjedinjene s Isusovim djelom spasenja.

Molitva Gospi Voćinskoj

Gospo Voćinska, Majko od Utočišta!

Ti si obiljem svojih milosti

tijekom više stoljeća bila zaštita, utjeha i nada našem narodu u teškim povijesnim vremenima.

U svim stradanjima, progonima i patnjama po tvojoj majčinskoj blizini

osjetili smo ruku pomoćnicu,

koja nas je snažno vodila k Isusu Kristu, jedinom Spasitelji čovjeka.

Puni vjere i dubokog pouzdanja stojimo pred tvojim milosnim likom i molimo te:

brani našu domovinu, štiti Požešku biskupiju, i pomoz svima nama, koji te u svojim osobnim potrebama zazivamo.

Ostani s nama u svim kušnjama života, Majko od Utočišta, i ne daj da itko od nas skrene s puta tvoga Sina.

Koji živi i kraljuje – danas i uvijek. Amen.

U VOĆINSKOM SVETIŠTU PROGLAŠENA GODINA GOSPE VOĆINSKE ZA NAŠU BISKUPIJU

Ima li hrabrosti u hrvatskih majki da

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U svetištu Gospe Voćinske, na kongresnom prostoru, na tradicionalnom hodočašću vjernika Katedralnog, Posavskog i Zapadnoslavonskog arhiđakonata 21. kolovoza okupilo se oko 25.000 vjernika. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji s bjelovarsko-križevačkim biskupom dr. Vjekoslavom Huzjakom te brojnim svećenicima i redovnicima.

Slavlje je počelo svečanom ulaznom procesijom s likom Gospe od Utočišta koja se kretala od privremenog crkvenog zdanja do kongresnog prostora koji se nalazi uz crkvu u izgradnji. Po dolasku na oltarni prostor biskup Škvorčević stao je pred lik Gospe Voćinske te joj izrekao pozdrave.

Ona nas je tješila

– To si po ovom svome voćinskom liku tijekom više stoljeća primala i uslišavala brojne hrvatske vapaje i suze, tješila ožalošćena srca, ulijevala nadu u tjeskobama, liječila duše i savjesti, darivala radost. Duboko zahvalni za to tvoje majčinsko služenje ovdje u Voćinu, danas na svom biskupijskom hodočašću radosno te pozdravljamo – kazao je biskup nakon čega je Gospu Voćinsku pozdravilo i raspejvano vjerničko mnoštvo.

Biskup je u daljnjem obraćanju Gospi podsjetio kako je prije sedam godina za svoga posljednjeg pastoralnog pohoda Hrvatskoj, utemeljitelj Požeške biskupije, sluga Božji papa Ivan Pavao II. okrunio sveti lik Gospe Voćinske. – I njegov pobožni pogled zaustavio se na ovoj slici s mnogim drugima koji su ti tijekom povijesti ovdje u Voćinu svjedočili svoju sinovsku privrženost i vjernost. Svi mi nazočni na ovom hodočašću, zagledani u tvoj sveti lik, želimo svojim iskrenim po-

vjerenjem, dubokom odanošću i žarkom ljubavlju biti tvoja kruna – poručio je biskup Gospi Voćinskoj nakon čega su joj ponovno zapjevali hodočasnici.

Znak sigurne nade i utjehe

– Nakon nedavnih razaranja i ubijanja nedužnih ljudi ovdje u Voćinu – nastavio je biskup – ostao je Gospin lik, njezina slika kao znak sigurne nade i utjehe da nas ona ne napušta nego ostaje s nama i u sadašnjim osobnim i narodnim nevoljama i tjeskobama. Zamolio je Gospu Voćinsku, Majku od Utočišta da pogleda naše životne terete te nas primi u svoje majčinsko srce nakon čega je slijedila molitva upućena njoj.

U uvodu slavlja biskup je uputio pozdrav svima nazočnima, posebno onima koji su na put u voćinsko svetište krenuli pješice. Dan prije u rano jutro na svoj hodočasnički put krenuli su vjernici iz Davora, Novske i Lipovca te drugih župa posavskoga dijela biskupije. Njima su se u požeškoj crkvi sv. Lovre, gdje su primili hodočasnički blagoslov, pridružili i požeški vjernici te su nastavili put do Stražemana gdje su prenoćili. U ranim jutarnjim satima hodočasnička pješačka kolona od oko dvije tisuće ljudi krenula je prema svetištu, a na dvanaestom kilometru ispred Voćina pridružio im se i sam biskup Škvorčević. Do Voćina su pješačili i brojni vjernici iz daruvarskog kraja, posebno iz Đulovca. – Svi vi hodočasnici donijeli ste u Voćin svoje vjernički raspoloženo srce kako bi naša nebeska Majka u njemu osjetila ljubav, odanost i zahvalnost koju joj i danas svjedočimo. Po vašim srcima, po vašoj vjeri, ljubavi i nadama progovorio je najbolji dio ove

naše drage Slavonije, ove naše hrvatske zemlje. Razumije to Isusova Majka koja vas želi večeras prigriliti i u svoje srce pohraniti – istaknuo je biskup.

Prije molitve Slava Bogu na visini biskup je proglasio Godinu Gospe Voćinske za Požešku biskupiju koja će trajati do blagdana Rođenja Blažene Djevice Marije iduće godine.

– Središnji događaj te godine bit će posveta ponovno podignute crkve Marijina voćinskoga svetišta – najavio je biskup nakon čega su zvona sa zvonika Marijine crkve oglasila početak Godine Gospe Voćinske.

Zašto dolazimo u ovo svetište?

Na početku homilije biskup je posebno pozdravio mlade koji su u velikom broju do voćinskog svetišta stigli pješice, a koji su ga zadivili zbog svoje spremnosti na takvu žrtvu. Pozdrave je uputio i javnim dužnosnicima koji su u svetište stigli ponajprije kao vjernici, ali i kao političari, nositelji društvene i javne odgovornosti. Među hodočasnicima su tako bili požeško-slavonski župan Marijan Aladrović koji godinama u Voćin stiže pješice, zatim požeški i pleternički gradonačelnici Zdravko Ronko i Franjo Lucić koji su ujedno i saborski zastupnici.

Zašto smo svi mi došli u Voćin? – zapitao je u nastavku homilije biskup te kazao da u traženju odgovora na to pitanje najbolje pomaže naviještena Božja riječ. U Evanđelju sv. Ivan nabraja tko je sve stajao pod Isusovim križem: njegova majka, sestra njegove majke te Marija Magdalena. S toga križa Isus je rekao Majci: »Majko, evo ti sina!« dok je Ivanu rekao: »Evo ti Majke!«

svoju djecu vode Božjim putem?

Što se zapravo dogodilo? – upitao je biskup te odgovorio da se pod križem dogodilo neko razvrstavanje, odnosno Isus je svoju majku povjerio Ivanu, a Ivana svojoj majci.

– Ovaj čin ima veliko značenje i za nas danas. Naime, u Isusovu činu predanja svoje majke Ivanu započeo je dugi povijesni hod onih koji kroz svoje životne tegobe i nevolje idu s Isusovom majkom. I u hrvatskome narodu tijekom naših četrnaest stoljeća, osobito u marijanskim svetištima, svjedočili su naši očevi i majke koliko su zajedno s Marijom pod Isusovim križem. Mnogi su u Hrvatskoj svjesno izabrali biti s Marijom i Ivanom pod Isusovim križem da Isus na njih prelije snagu svoje ljubavi jače od smrti – istaknuo je biskup dodajući da u tom smislu dolazak u voćinsko svetište nije tek neki slavonski izlet.

Stoljetni govor Isusove majke

– Svi koji su došli u ovo svetište – nastavio je biskup – još jednom su potvrdili da su se svrstali na stranu Marije, Isusove majke. Još jedanput će Isus kroz ovo hodočašće, kroz ovo euharistijsko slavlje, u našu Slavoniju, u našu Hrvatsku, u vas njezine stanovnike i vjernike uliti milost svoje ljubavi s križa i otkati u vama ono što može samo Božja ljubav u čovjeku.

– Dolazeći na hodočašće, vi ste napravili velik korak jer ste bliže križu, bliže Isusovoj majci, bliže onoj ljubavi koja tješi i ispunja, raduje, koja je jača od groba i smrti. Nema ničeg smislenijeg što mi možemo učiniti nego približiti se Bogu u onome što je on za nas darovao u svome Sinu Isusu Kristu. Hvala vam što želite ono dostojanstvo koje u vama može izvesti snaga koju ćete primiti u ovoj svetoj misi po zagovoru Isusove majke – kazao je biskup.

U daljnjem dijelu homilije biskup je podsjetio na izvještaj iz Knjige o Makabejcima i na postupke hrabre židovske majke i njezinih sedam sinova koji nisu željeli prihvatiti tuđu pogansku vjeru zbog čega su ubijeni. Kao što je majka Makabejka svojim sinovima govorila da je bolje izabrati smrt nego prihvatiti poganske bogove, tako i u Voćinu Isusova majka stoljećima govori brojnim hrvatskim sinovima i kćerima da ne vjeruju poganima, onima koji mrze, onima koji ih žele navesti da bude nemoralni ... Gospa Voćinska, nastavio je, stoljećima kao i danas poručuje da vjerujemo Bogu, da budemo čestiti, vjerni u braku makar morali trpjeti jer pobjeda će biti naša.

Jači od zlotvora

– Ovdje u Voćinu umoreno je četrdeset petero ljudi 1991. godine kada je srušena i crkva. Izgledalo je tada kao da su Hrvati ovdje i drugdje u Hrvatskoj izgubili bitke. Ali čestitost se naših majki i obitelji isplatila jer onaj tko živi po Božjem naumu, makar bio progonjen, ne može nestati, jači je od zlotvora – podsjetio je biskup.

Dodao je kako je u našoj domovini velika napast da nas netko navuče na to da vjerujemo nekima drugima koji nas žele uvjeriti, osobito mlade, da je dobro biti i nepošten, nečastan i da ne treba vjerovati ni Bogu ni Isusovoj majci ni Crkvi. Takvi žele pokazati da je plitki hedonizam pravi život. – Ne samo da je Isusova majka ovdje u Voćinu i na drugim mjestima poput majke Makabejke jasno govorila hrvatskom rodu, nego su i mnoge majke u našem narodu znale biti odgajateljice svojih sinova. Primale su brojnu djecu, nisu se bojale žrtve te su ih znale na pravi način odgajati. Je li nestala ta vedušnost i hrabrost hrvatskih majki pa nema dovoljno onih koje svojoj djeci govore da ostanu na Božjem putu jer samo takvi mogu osigurati Hrvatskoj sigurnu budućnost – zapitao je biskup te pozvao roditelje da u voćinskom svetišu donesu odluku da će nastojati svojoj djeci biti pravi prijatelji koji će ih odgajati u duhu Katoličke crkve, u duhu Isusove škole

gdje se dobiva najbolje dostojanstvo.

– Najveći dar koji roditelji mogu dati svojoj djeci – kazao je biskup – jest da ih približe Isusu Kristu.

Biskup je na kraju homilije izrazio nadu da će svatko iz voćinskog svetišta uz pomoć Isusove Majke znati ponijeti Božju riječ te ju živjeti u svom osobnom, obiteljskom i javnom životu. Samo takav život može ovu našu domovinu učiniti blagoslovljenom.

Svečano euharistijsko slavlje završilo je procesijom s likom Gospe Voćinske po kongresnom prostoru koju je pratilo tisuće upaljenih svijeća, marijanske pjesme i molitve. Slijedilo je zatim izricanje čina povjerenja Blaženoj Djevici Mariji u voćinskom svetišu.

Dan Svetišta Gospe Voćinske u Požeškoj biskupiji Voćin je jedno od najmoćnijih hrvatskih mjesta

U okviru Godine Gospe Voćinske 12. rujna je u svim župama biskupije proslavljen Dan svetišta Gospe Voćinske. Za tu prigodu biskup dr. Antun Škvorčević uputio je vjernicima posebnu Poruku koja se čitala na svim svetim misama toga dana. Ujedno su se toga dana prikupljali i milodari za unutrašnje uređenje voćinske crkve koja bi trebala uskoro biti završena i tijekom spomenute Godine posvećena.

Biskup Škvorčević predvodio je te nedjelje euharistijsko slavlje u privremenoj baraci u Voćinu gdje vjernici gotovo dvadeset godina nakon rušenja svoje župne crkve još uvijek slave svetu misu. U svome pozdravu rekao je voćinskim vjernicima da je na Dan svetišta Gospe Voćinske želio pred Gospinim likom s njima slaviti sveta otajstva te se tako sjediniti u molitvi s vjernicima u svim župama Požeške biskupije kojima je danas pred očima taj sveti lik, razmišljati o ulozi toga svetišta za duhovni rast i izgradnju naše mjesne Crkve te zahvaljivati Bogu za velike milosne darove koje nam po njemu trajno dijeli. Istaknuo je kako je sastavni dio Božjeg providnosnog djelovanja i doseljavanje Hrvata s Kosova i iz Bosne i Hercegovine u Voćin tijekom Domovinskoga rata, čije su obitelji poznate po brojnoj djeci. Biskup je kazao kako ova župa ima veliko poslanje: da okupljena oko Marije, darovateljice Života, svjedoči opredijeljenost za život primajući brojnu djecu, da pobijedi ljubav ondje gdje su određeni ljudi sijali mržnju, razarali i ubijali. Dodao je da se raduje što u tom smislu baš na Dan svetišta Gospe Voćinske može u Voćinu krstiti šesto dijete u obitelji Perić i peto dijete u obitelji Jaković. Istaknuo je da Voćin predstavlja jedno od najmoćnijih hrvatskih mjesta jer u njemu žive obitelji koje vjeruju životu i primaju brojno potomstvo, kako to svjedoče i dvije obitelji koje su donijele djecu na krštenje. Potaknuo je sve nazočne da u Godini Gospe Voćinske posebno mole da hrvatske obitelji ne iznevjere to poslanje. (I. I.)

SLAVLJE SV. LOVRE, ZAŠTITNIKA NAŠE BISKUPIJE I CARITASA

Lovro je ljubio Crkvu u njezinim najdragocjenijim udovima – siromasima

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Vjernici Požeške biskupije i volonteri biskupijskoga Caritasa 10. kolovoza slavili su sv. Lovru, svoga nebeskoga zaštitnika. Misno slavlje u drevnoj crkvi sv. Lovre predvodio je novi celjski biskup Stanislav Lipovšek u koncelecijaciji s đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom Marinom Srakićem, domaćim biskupom Antunom Škvorčevićem te brojnim svećenicima i redovnicima.

Povezanost hrvatskoga i slovenskoga naroda

U svome pozdravu biskup Škvorčević je podsjetio kako je sadašnji celjski biskup prije dvije godine bio jedan od glavnih organizatora pohoda svećenika Mariborske nadbiskupije Požegi i Požeškoj biskupiji. – Došli ste se tada spomenuti prognanih slovenskih svećenika 1941. i 1942. godine, smještenih u zgradu sadašnjeg sjedišta Biskupije u Požegi. Znakovito je Vaše predvođenje ovoga slavlja. U ovoj crkvi sv. Lovre prognani slovenski svećenici pronalazili su utjehu i snagu u služenju svete mise, uzdizali Bogu dušu u molitvi, podržavali nadu u slobodu svoje domovine. Danas se zajedno s Vama ovdje susrećemo s tim duhovnim tragom, upisanim u povijest ovoga zdanja i grada. Providnost je htjela da na tlu nekadašnje Zagrebačke nadbiskupije, na području gdje je tijekom II. svjetskog rata bila smještena brojna skupina prognanih slovenskih svećenika, nikne nova Požeška biskupija, a na području Mariborske nadbiskupije, iz koje su ti svećenici bili protjerani, bude osnovana nova Celjska biskupija. Osnutkom ovih dviju biskupija bratska solidarnost, koju je prema tim svećenicima iskazao nadbiskup Alojzije Stepinac, ljubav brojnih naših župa i vjernika koji su ih

primili, žrtva koju su ti svećenici prinijeli, dobili su novo značenje. Ugrađeni su u duhovne temelje naših mladih mjesnih Crkava. Sve to na svoj način Vi objedinjujete danas u ovom euharistijskom slavlju, učvršćujete tu duhovnu povezanost između dvaju naroda, produbljujete zajedništvo između dviju mjesnih Crkava – istaknuo je biskup Škvorčević.

Hodočasnik zahvalnosti

Celjski biskup je kazao da dolazi kao hodočasnik vjere i ljubavi; hodočasnik zahvalnosti, nade i spremnosti da zajednički zahvalimo Gospodinu za duboke veze kršćanske ljubavi koje nas povezuju i koje su se stvarale u našoj prošlosti, posebice tijekom Drugoga svjetskog rata. U homiliji je biskup Lipovšek kazao kako crkva sv. Lovre ima bogatu povijest i da je kao takva spomenik vjere.

Pored svega toga ova crkva je za njih Slovence, a posebno za biskupe i svećenike Mariborske nadbiskupije, Celjske i murskosoboške biskupije, spomen-crkva jer su tu svoj novi zavičaj i rješenje našli prognani svećenici, njih blizu tristotinjak. – Ti događaji – nastavio je biskup – nisu samo povijesne činjenice, nego i zov vremena, u nekom smislu i 'milošni trenutak', poticaj, pitanja koja traže odgovor. Izazov koji potiče i poziva na praštanje. Mi kršćani, sljedbenici Isusa Krista, znamo kojim nam je putem ići. Imamo Isusa Krista, njegov primjer na križu. Imamo i sv. Lovru koji je bio mučenik i žrtva. Ljubio je Crkvu u njezinim najdragocjenijim udovima – u siromasima za koje se kao đakon brinuo. A siromasi svake vrste, pa i prognanici, bili su nekada, a ima i ih i danas među nama;

prema tome: oni su i danas blago i izazov za Crkvu – kazao je celjski biskup.

Ljubav prema bratu u nevolji

Nakon misnoga slavlja u Dvorani sv. Terezije održan je susret Caritasovih volontera, kojih u biskupiji ima oko petstotinjak. Susretu je nazočio i celjski biskup zajedno s požeškim i đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom.

Saša Paveljak, ravnatelj biskupijskog Caritasa, kazao je kako se svakodnevno susreću s brojnim nedaćama ljudi. – Svaki takav susret pobuđuje u nama i ljubav prema bratu u nevolji i poziva nas da u njemu prepoznamo Isusovo patničko lice te stavlja pred nas zahtjev za djelovanjem, a to je jednom riječju Caritas – istaknuo je ravnatelj Paveljak koji je ovom prigodom podsjetio na konkretno djelovanje biskupijskog, ali i župnih Caritasa.

– Materijalna pomoć je važna, ali kada vi volonteri drugima pristupate s plemenitošću, ljubavlju i dobrotom, vi im donosite Božju blizinu, sigurnost u njihove živote, a to je ono najdragocjenije – istaknuo je požeški biskup Antun Škvorčević zahvalivši volonterima što je njihovom zaslugom unatoč krizi porasla i darežljivost vjernika u biskupiji koji se rado odazivaju brojnim akcijama Caritasa od kojih je zadnja bila prikupljanje novca za poplavljenе. Svoju zahvalu i svjedočanstvo za pomoć koju je kroz stipendiju primao za vrijeme svoga studiranja izrekao je Leonardo Đaković iz župe Stražeman. Zašto volontiraju i što im to u životu znači posvjedočili su volonteri Ivica Grgić iz požeške župe sv. Terezije Avilske te Višnja Kajzer iz slatinske župe bl. Ivana Merza.

JASENOVAC U EKUMENSKOM DUHU PROSLAVIO VELIKU GOSPU I 300. OBLJETNICU ŽUPE

Snažnije se zauzmimo za pomirenje koje je Hrvatskoj silno potrebno

Piše: Goran Lukić • Snimio: Željko Gašparović

Na svetkovinu Uznesenja Marijina na nebo u jasenovačkoj župnoj crkvi i oko nje okupilo se na hodočašću nekoliko tisuća vjernika iz Novljanskog dekanata. Toga dana Jasenovčani su ujedno proslavili tristo godina postojanja svoje župe. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima Novljanskoga dekanata na čelu s dekanom Milanom Vidakovićem. Među uzvanicima bio je i episkop slavonski Sava Jurić u pratnji arhijerejskog zamjenika i sekretara protorejera stavrofora Slobodana Lalića te diplomiranoga teologa Aleksandra Bjelića.

Nastojanje oko pomirenja

Nakon pozdrava domaćeg župnika Marija Cimbala biskup Škvorčević je uputio svim hodočasnicima riječi dobrodošlice. Posebno je pozdravio Jasenovčane i čestitao im tristotu obljetnicu njihove župe. Spomenuo je da slavimo uzdignuće Isusove Majke tijelom i dušom u puninu Božjeg života ostvarenje na njoj Isusove uskrse proslave. Istaknuo je da i Pravoslavna crkva vjeruje isto o Isusovoj Majci te je s bratskim poštovanjem pozdravio slavonskog episkopa Savu s pratnjom, zahvalivši mu što je prigodom ove svetkovine i tristote obljetnice župe svojim dolaskom na slavlje iskazao pažnju katoličkim vjernicima. Biskup je pozvao hodočasnike da mole kako bi u Hrvatskoj kod pojedinaca, obitelji i cijele društvene zajednice pobijedilo opredjeljenje za život, nastojanje oko iskrenog međusobnog poštovanja i pomirenja, liječenje rana koje su teški povijesni događaji ostavili u srcima ljudi, da po Marijinu zagovoru povjere Isusu Kristu sve nedužne jasenovačke žr-

tve, ubijene u logoru i nedavnome ratu.

Kršćanstvo visoko vrjednuje ženu

U homiliji je biskup Škvorčević spomenuo kako nema uzvišenijeg poimanja čovjeka nego li ga ispovijeda kršćanska vjera u Isusovu uzašašću i u Marijinu uznesenju na nebo. Podsjetio je na činjenicu da kršćanstvo tako visoko vrjednuje ženu da je gleda uzvišenu u dostojanstvo zajedništva Božjeg života na nebu, što ima sasvim određene posljedice za poštivanje žene u svakodnevnom životu, posebno u braku i obitelji. Pozvao je vjernike da upravo polazeći od onoga što vjeruju o Isusovoj Majci očituju u svojim odnosima prema ženi, a posebno je stavio ženama na srce da ne dopuste hedonističkoj i permissivnoj kulturi da ih svede na razinu sebičnih poriva.

Mjesto snage Duha praštanja i ljubavi

Pored toga biskup se osvrnuo na tristo godina jasenovačke župe, istaknuvši kako je tijekom toga vremena bilo puno dobra koje se u snazi Isusova evanđelja po služenju Crkve ostvarivalo, ali da smo svjedoci i teških tragova koje je zloča ostavila na tlu ove župe, posebno zločina nad nedužnim ljudima u jasenovačkom logoru te razorna mržnja koja je progovorila u nedavnome ratu. Biskup je naglasio kako se u Mariji po Isusovim zaslugama divimo pomirenom čovjeku s Bogom, drugim ljudima i cijelim stvorenjem. Rekao je da nas lik proslavljene Isusove Majke potiče da se snažnije zauzmemo za pomirenje koje je Hrvatskoj silno potrebno. Izrazio je uvjerenje kako je nazočnost episkopa Save na ovom slavlju u jasenovačkoj crkvi znak da oni koji vjeruju

u Isusa Krista i snagu njegove muke, smrti i uskrsnuća prihvaćaju službu pomirenja i da će Jasenovac, zahvaljujući ljudima velikog duha u Katoličkoj i Pravoslavnoj crkvi, u hrvatskom i srpskom narodu, od mjesta ljudskog stradanja, mržnje i osvete postati još snažnije mjesto gdje se očituje i dokazuje snaga Duha praštanja i ljubavi, iskazuje vjera u pomireni svijet iz Božjih mogućnosti. Dodao je da nam upravo na taj način valja doprinijeti i poštivanju nedužnih žrtava na ovom prostoru. Biskup je povjerio Isusovoj Majci da moli za nas kako bismo praštanjem i pomirenjem bili naraštaj koji će biti veći od zla koje nas je podijelilo i ponizilo.

Veličanstvena procesija

Nakon popričesne molitve ulicama kroz središte Jasenovca i preko glavnoga trga krenula je veličanstvena procesija s Gospinim likom, praćena brojnim zastavama i pjesmom kojom su vjernici svjedočili trostoljetnu vjeru ovoga mjesta, iskazivali odanost Mariji i molili za snagu da ostanu vjerni Bogu u suvremenim kušnjama. Procesija je završila činom predanja Isusovoj Majci, koju je u crkvi predvodio biskup Škvorčević. Mnoštvo hodočasnika svojom zanosnom pjesmom i molitvom učinilo je da slavlje Velike Gospe u Jasenovcu bude duhovno snažan događaj. Voditelj prigodnog zbora Mario Večerić iz župe Međurić skladao je posebnu misu za 300. obljetnicu jasenovačke župe iz koje je otpjevan himan »Slava Bogu na visini«. Biskup je na kraju zahvalio svima onima koji su na bilo koji način dali svoj doprinos velikom slavlju u Jasenovcu.

SVETKOVINA VELIKE GOSPE OKUPILA MNOŠTVA VJERNIKA U MARIJANSKIM SVETIŠTIMA

Tužno je što u javnom životu i medijima nema mjesta za Isusa Krista

Pišu: Ivica Žuljević i Ljiljana Marić • Snimili: Tihomir Ivčetić i Goran Lukić

Ove godine najveći marijanski blagdan, Uznesenje Blažene Djevice Marije na nebo ili Velika Gospa okupio je više tisuća vjernika u njezinim svetištima i proštenjima, od Kloštra, preko Pakraca, Velike do Suhopolja. U predvečerje blagdana u najstarijem marijanskom svetišću Požeške biskupije, Kloštru na ušću Orljave u Savu kod Slavenskog Kobaša svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević. Pozdrav mu je uputio župnik i voditelj svetišta Mijo Lasović. Biskup je kazao hodočasnicima da ih je nutarnji poticaj vjere ponovno doveo u Kloštar da poput onih koji su prije njih tijekom dugih stoljeća hodočastili u ovo svetište i oni iskazuju svoju odanost Isusovoj Majci i povjere joj svoje nevolje. Pozvao ih je da u vjeri otvore sva duhovna vrata Slavonije Isusu Kristu te on po Marijinu zagovoru unese u njihova bića svoju pobjedničku snagu kako bi mogli nositi terete svakodnevice i ići putem preobrazbe. Preporučio im je da mole za hrvatske obitelji i cijelu domovinu.

Gradimo ljudski svijet

U homiliji je biskup istaknuo kako bismo se i na hodočašću u Kloštru mogli uključiti u dnevno-političke razgovore te o našem životu razmišljati s ljudskih polazišta. No, rekao je kako je osjetio da mnogi hodočasnici sa zahvalnošću očekuju da u crkvi, posebno u marijanskim svetištima čuju ono što o nama misli Bog, što možemo njegovom zauzetošću ostvariti u dubini svoje osobnosti kao ispunjenje i smisao svoga postojanja. Dodao je da nam u tom pomažu današnja svetkovina i naviještena sveta čitanja. Istaknuo je Isusovu evanđeosku pohvalu Majci što je slušala Božju riječ, po njoj oblikovala svoj život i, služeći Isusu Kristu, snagom Duha Svetoga prispjela u njegovu uskrsnu proslavu, puninu života u

Bogu. Biskup je podsjetio na sv. Pavla koji uvjerava da je utjelovljenjem Sina Božjega u naše prolazno, krhko i propadljivo postojanje unesena snaga Božje preobrazbe te da naša prava i konačna sudbina nije u onome što mi jedni drugima dodjeljujemo niti u onome što nam se događa po ljudskoj slabosti, nego u Božjoj snazi ljubavi po kojoj je Marija kao prva Isusova učenica postala dionica proslavljenog života. Biskup je spomenuo kako je tužno što u našem javnom životu, posebno u javnim medijima, ne dajemo dovoljno mjesta onome što nam se po Božjem zahvatu u Isusu Kristu može dogoditi te da stoga ne uspijevamo ustati iz mnogih stanja koja smijemo opisati kao hrvatske grobove. Pozvao je hodočasnike da na svom pohodu Kloštru, pred Marijinim milosnim likom ponovno otkriju dragocjene mogućnosti oblikovanja ljudskog života u skladu s Božjom riječju, da se za njega nastoje zauzimati u osobnom i javnom životu te pomognu osobito mladima da se ne ukopaju u stanja izgubljenih vrijednosti i besmisla, nego da u slobodi, koju im daruje Bog, budu graditelji ljudskog svijeta. Zamolio je Isusovu Majku da bude na pomoć svim hodočasnicima u čvrstom hodu njezinim putem.

Kome je danas stalo do Neba?

Nakon popričesne molitve po svetišnom prostoru razvila se duga zavjetna procesija sa svijećama u kojoj su djevojke u narodnim nošnjama nosile Marijin milosni lik. Procesija je završila činom predanja Majci Božjoj koji je predvodio biskup Škvorčević. Po završetku euharistijskog slavlja biskup je u crkvi izložio Presveto Otajstvo pred kojim su hodočasnici ostali

u molitvenom bdjenju sve do pola noći.

Na samu svetkovinu Velike Gospe u njezinu svetišću Gospe od Utjehe u Velikoj okupilo se veliko mnoštvo vjernika iz cijele Požeštine. Svečano euharistijsko slavlje u perivoju Gospe od Utjehe predvodio je Željko Strnak, župnik u Gaju.

U homiliji je istaknuo kakao danas slavimo blagdan naše nade, naše sadašnjosti i budućnosti jer u Marijinoj sudbini mi prepoznajemo sebe, u njezinu služenju prepoznajemo svoje služenje Bogu, u njezinoj proslavi gledamo i doživljavamo svoju proslavu. – Međutim, u današnje vrijeme napredne tehnologije – zapitao je vlč. Strnak – koga još uopće zanima i kome je stalo do Neba, mjesta na koje je uznesena Blažena Djevica Marija jer svi želimo sebi stvoriti raj na zemlji? Upozorio je da čovjek nije samo tijelo, hrpa kostiju i mesa, nego da posjeduje i predivnu komponentu, a to je besmrtna duša koju je Bog svakome udahnuo. Marija je u to vjerovala. Njezina sreća nije bila zemaljska, nego vječna i beskrajna sreća Neba koja se doživljava u gledanju lica Božjega. Kako ostvariti Nebo živeći na zemlji? Odgovor na to pitanje, objasnio je propovjednik, dao je i sv. Ciprijan koji kaže da to možemo postići ako živimo ponizno, ako smo postojani u vjeri, iskreni u riječima, pravedni u djelovanju, milosrdni u djelima, ako poštujemo red u ćudorednim postupcima, ne činimo nepravdu, a učinjenu nepravdu podnosimo, u miru smo sa svakim čovjekom, ljubimo Boga svim svojim srcem, ništa ne pretpostavljamo Kristu, odvažno i pouzdano prigrlimo njegov križ kada se treba boriti za njegovo ime i čast, riječima očitovati postojanost kojom ga ispovijedamo.

PROSLAVLJEN BLAGDAN GOSPE OD SUZA U PLETERNICI

U Hrvatskoj danas može pobijediti samo ono što u sebi ima Božju snagu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Zadnje kolovoške večeri u svetištu Gospe od Suza u Pleternici okupilo se, unatoč kiši i vrlo hladnu vremenu, četrdesetak tisuća vjernika iz naše i drugih biskupija. Misno slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević u koncelecijaciji s brojnim svećenicima i redovnicima. Slavlje je počelo svečanom ulaznom procesijom s likom Gospe od Suza koja je potom postavljena na oltarni prostor. Stojeći pred njezinim likom pozdrave joj je u ime svih nazočnih uputio biskup.

- Isusova Majko! Ti si po svom liku Gospe od Suza tijekom više od pet desetljeća ovdje u Pleternici primala i uslišavala brojne hrvatske vapaje i suze, tješila ožalošćena srca, ulijevala nadu u tjeskobama, liječila duše i savjesti, darivala radost. Duboko zahvalni za to tvoje majčinsko služenje, danas na svom hodočašću radosno te pozdravljamo – kazao je biskup nakon čega su svi zapjevali Gospi od Suza.

Svjedočenje odanosti Isusovoj Majci

Biskup je zatim podsjetio kako su prije pet godina, prigodom pedesete obljetnice Gospina štovanja u Pleternici, pohranili u njezin sveti lik dio platna kojim su bile obrisane suze provrele u Sirakuzi 1953. godine. - Pred tim suzama, znakom tvoje majčinske brige za čovječanstvo, svjedočimo ti svoju sinovsku privrženost i vjernost. Svi mi sudionici ovog hodočašća, zagledani u tvoj sveti lik, svojim iskrenim povjerenjem, dubokom odanošću i žarkom ljubavlju radosno te pozdravljamo – izrekao je biskup nakon čega je ponovno uslijedio pjevani pozdrav Gospi.

- Marijo – nastavio je biskup – i ovaj tvoj

dragi lik u Pleternici znak je velike nade i utjehe da si i u našim sadašnjim osobnim i narodnim nevoljama i tjeskobama prisutna na životnom putu ovom suznom dolinom. Zatim je Njezinu majčinskom Srcu preporučio sve tuge i boli, tjeskobe i siromaštvo njezina vjerničkog puka.

Pozdravljajući okupljeno mnoštvo istaknuo kako je ovo silno potresan događaj jer se po otvorenoj vjerničkoj duši približavamo Nebu. - Bog po vama i u vama dodiruje ovu našu hrvatsku zemlju i blagoslivlja ju zagovorom Isusove majke. Hvala vam za vaš dolazak i svjedočenje odanosti Isusovoj majci i vjernosti Njezinu Sinu u Katoličkoj crkvi – istaknuo je biskup. Posebno je pozdravio one koji su minulih osam dana ustrajno dolazili na devetnicu Gospi od Suza koju je predvodio fra Zdravko Lazić i Tomislav Ivančić.

Nemoral nas čini gubitnicima

Nazočnom mnoštvu u propovijedi je poručio da oni nisu bilo tko, doduše neki ih mogu svrstavati među beznačajne, ali ono što je pobjeđivalo i što danas može pobijediti i u Hrvatskoj jest ono što u sebi ima Božju snagu, a to ste upravo vi, kazao im je biskup. Upozorio je da se jedan narod može izgubiti samo kada nemoral zahvati pojedince i obitelji. Zapitao je postoje li suze koje oplakuju takvo gubitništvo među našim narodom koga je počeo nagrizati nemoral na svim razinama, od pojedinaca do obitelji i javnog života.

- Gledajući vas mlade, pitamo se svi, ali i Bog s neba, što će po vama biti od ove naše hrvatske zemlje ako se vi izgubite na putovima savjesti i srca. Tada će se početi

gubiti naša budućnost. Nju ovoj zemlji mogu dati samo oni koji se okrenu opet Bogu, poštenju i svojoj savjesti, a o čemu progovara i prorok Jeremija. Želimo danas na ovom hodočašću zajedno s vama mladima reći Bogu po Marijinu zagovoru da razumijemo svoju prošlost, ali i svoju sadašnjost onda kada u svojim životima računamo s Bogom – poručio je biskup te dodao kako je iz tih razloga sudbonosan naš dolazak u Marijino svetište te naša molitva upućena njoj da ne dopusti da bilo tko od nas propadne na jedinjoj istinskoj životnoj razini našega postojanja koja se nalazi u našim srcima i dušama.

Crnilo nas nikud ne vodi

Biskup je ovom prigodom među ostalim upozorio kako se u Hrvatskoj natječemo tko će koga više ocrniti i tko će koga s više negativnosti okriti. - Naravno da se svi pitamo kako neki misle da će proizvedeći crnilo ili zamagljujući hrvatsko nebo nešto postići i da će Hrvatska tim putem nekamo doći. Moram reći da se ne snalazim dobro u ovoj Hrvatskoj gdje nam i mediji, ali i ljudi, gdje god se nađu proizvode crnilo. Kada bi se ova proizvodnja naplaćivala, Hrvatska bi bila gospodarski napredna – kazao je biskup pozivajući sve u Hrvatskoj da se okrenu svojoj savjesti, moralu i činjenju dobra jer samo na taj način imat ćemo osiguranu budućnost, odnosno novo Nebo i novu Zemlju koju nam u evanđelju naviješta apostol Ivan.

Misno slavlje završilo je svečanom procesijom s likom Gospe od Suza. Procesija se kretala među vjernicima koji su prostor osvjetljivali tisućama svijeća pjevajući i moleći se Isusovoj Majci.

Na slavlju se bili i predstavnici državne i javne vlasti: potpredsjednik Hrvatskog sabora Vladimir Šeks, ministri Ivan Šuker i Petar Čobanković, župan Marijan Aladrović, gradonačelnik Pleternice Franjo Lucić i drugi.

SLAVLJE ROĐENJA BLAŽENE DJEVICE MARIJE ILI MALE GOSPE

Marija je učinila više za budućnost čovjeka nego mnogi moćnici svijeta

Pišu: Goran Lukić, Višnja Mikić i Ljiljana Marić • Snimili: Dragutin Šantoši i Višnja Mikić

Nedjelju prije blagdana Rođenja Blažene Djevice Marije ili Male Gospe u voćinsko svetište tradicionalno hodočasti slavonsko-podravski dio Požeške biskupije. Tako se i ove godine 6. rujna okupilo oko dvadeset tisuća vjernika na središnjem euharistijskom slavlju koje je predvodio biskup Antun Škvorčević s brojnim svećenicima. Na završetku ulazne procesije s likom Gospe Voćinske biskup je uputio Isusovoj Majci pozdrav u ime svih okupljenih i preporučio joj hodočasničke teškoće, boli i vapaje.

Isus ne podilazi

U uvodnoj riječi biskup je podsjetio hodočasnike da je minuloga 21. kolovoza proglasio Godinu Voćinske Gospe za Požešku biskupiju tijekom koje će razmišljati o značenju i ulozi toga središnjeg biskupijskog svetišta, a čiji će središnji događaj biti posveta ponovno podignute

voćinske crkve nakon njezina razaranja prije dvadeset godina. Na početku homilije biskup se obratio hodočasnici i zapitao jesu li se iznenadili Isusovoj tvrdoj riječi u evanđelju o križu i odricanju od samih sebe kao putu kojim se može postići život i smisao našeg postojanja. Odgovorio je da voli kad nam Isus ne podilazi, nego iz svoga božanskog poznavanja čovje-

ka govori istinu o nama. Jer, nastavio je biskup, mi svojim ljudskim predodžbama o životu nastojimo oblikovati svoju svakodnevnicu i uvijek iznova utvrđujemo kako nas stvarnost oko nas nadilazi i kako smo neuhvatljivi samima sebi, što nam svjedoči da su svijet i čovjek satkani Božjom mudrošću o kojoj nam govori današnje prvo čitanje. Istaknuo je kako je Marija upravo u toj Božjoj mudrosti imala uporište za svoje djelovanje te, vjerna njegovu naumu, učinila više za čovjeka i njegovu budućnost nego mnogi vladari i drugi moćnici ovoga svijeta koje smatramo velikima, a ostali su samo na razini svojih ljudskih strategija i mogućnosti. Biskup je rekao nazočnim vjernicima kako su i ovim svojim hodočašćem u Voćin posvjedočili da poput Marije žele svoje životne korake uskladiti s Božjim naumom o sebi, koji je u punini objavljen u Isusu Kristu. Pohvalio je njihovu vjerničku otvorenost i raspoloživost kroz koju Bog može u hrvatskoj ostvarivati svoje djelo spasenja.

Oslobođeni i preporođeni

Biskup je spomenuo da nam Marija na našim hodočašćima pomaže obnoviti se u vjeri u Isusa Krista, po ispovijedi nas povjerava Božjem milosrđu koje nas oslobađa od ropstva zla te u svetoj euharistiji i pričesti čini dionicima Isusove ljubavi jače od smrti. Tako nas Marija vraća s hodočašća oslobođene i preporođene našim domovima, zaključio je biskup. Potom se nadovezao na evanđelje i kazao kako

nam Isus daje najbolji naputak za uspješan život: odustati od svoje sebičnosti, staviti Boga na prvo mjesto i u njemu oslobođeno voljeti svoju obitelj, ljude oko sebe i materijalnu stvarnost. Pozvao je hodočasnike da prihvate Isusov izazov iz evanđelja te izračunaju što mogu postići svojim vlastitim sebičnostima ili slijedeći naputke dnevnih reklama ili nekim ljudskim poimanjem čovjeka. Potaknuo ih je da u svoj račun o životu i njegovu smislu uključe Isusa Krista te mu uz Marijinu pomoć kažu da žele oblikovati svoj život u snazi njegova križa i ljubavi jače od smrti po kojoj mogu doseći puninu života, ostvarenje njegova nauma o nama. Nakon euharistijskog slavlja slijedila je tradicionalna procesija s likom Voćinske Gospe praćena poklicima i molitvama nazočnih hodočasnika.

Za sve rane ima lijeka

Uoči blagdana Male Gospe, 7. rujna, na Gospinu polju iznad Biloga Briga u župi Vrbova tradicionalno se okupilo više tisuća hodočasnika. Središnje misno slavlje predvodio je preč. Luka Slobodanac, posavski arhiđakon. U propovijedi je istaknuo da je velika sreća i utjeha nama, svoj djeci naše zemlje, da na nebu imamo Majku. – Ako nas odbaci sav svijet, ako nas svi zaborave, ne zaboravlja nas srce jedne majke – naše Majke Marije. Tu uvijek i za svakoga ima mjesta. Za sve rane ima lijeka. Od te majke nitko se ne vraća praznih ruku – istaknuo je predvoditelj slavlja nakon kojega je oko Gospina polja pošla velika procesija sa svijećama i drevnim čudotvornim Gospinim kipom.

I u kutjevskom marijanskom prošetnom ništu večer prije blagdana i na sam blagdan okupilo se veliko mnoštvo vjernika iz Požeštine. Središnje euharistijsko slavlje predvodio je preč. Nikola Jušić, kanonik Stolnog kaptola i župnik u Kaptolu. – Na blagdan Marijina rođenja, slušajući i gledajući sve zlo i smutnju koja se događala u povijesti moga naroda i danas, pitam se kako da ja promišljam te događaje, Marijinom pameću i pameću evanđelista ili pameću mudraca ujedinjene Europe, financijskih i političkih stručnjaka? Za moj narod nema sreće i mira dok se u njemu neprestano ne bude rađao Onaj koji je naš mir – istaknuo je preč. Jušić pitajući se imamo li mi vjerničku viziju svoga hrvatskoga Betlehema.

SLAVLJE SV. ROKA, ZAŠTITNIKA ŽUPE, FRANJEVAČKOG SAMOSTANA I GRADA VIROVITICE

Svijet mijenjamo kada bližnjega stavimo u središte života

Piše: Ivica Žuljević • Snimila: Marija Lovrenc

Zupa i franjevački samostan sv. Roka u Virovitici proslavili su 16. kolovoza svoga nebeskoga zaštitnika, a cijela Virovitica Dan grada. Središnje euharistijsko slavlje u crkvi sv. Roka prevodio je biskup Antun Škvorčević u konceleciji s dvadesetak svećenika na čelu s virovitičkim dekanom Slavkom Patrlom te župnikom i gvardijanom fra Robertom Perišićem. Na misi je sudjelovao i višestruki jubilarac fra Bonaventura Duda. Biskup je u uvodu u slavlje kazao da smo se okupili u crkvi sv. Roka zahvaliti njezinoj zaštitnici što je tijekom dugih stoljeća približavao Virovitičanima Isusa Krista i

njegovo spasenjsko djelo te mu povjeriti da moli za dobro pojedinaca i grada, za njegovu duhovnu izgradnju i rast.

U homiliji je biskup istaknuo kako trenutačno u Hrvatskoj i Virovitici ljudi imaju očekuju bolji i dostojniji život i da s poštovanjem treba zahvaliti svima koji se oko toga trude na razini javnog života. Dodao je da očekivanja, probuđenja u našim srcima, nadilaze ljudske mogućnosti te kako u njima treba pročitati Božji poziv da se uključimo u djelo koje je on izveo u Isusu Kristu za naše vječno dobro. Naglasio je kako je značajan događaj u Virovitici što su se u župnoj cr-

kvi okupili brojni njezini građani, među njima i gradonačelnik, kako bi slušali Božju riječ te je to nazvao velikim virovitičkim zajedništvom osluškivanja Boga. Podsjetio je na sv. Pavla koji pišući Korinćanima obznanjuje da nema među njima mnogo mudrih i moćnih po tijelu, ali da se u njima ostvaruje Isusovo djelo kao njihova snaga i Božja pobjeda nad svime što je krhko, lomno i smrtno. Jer, rekao je biskup, sudbinu pojedinaca i cijele stvorene stvarnosti zajamčio je Bog u djelu Isusove ljubavi na križu i u njegovoj uskrsnoj pobjedi, a Crkva na najbolji način služi čovjeku kad mu omogućuje da bude dionik toga djela. – Napori oko napretka i blagostanja na materijalnom području važni su, istaknuo je biskup i upozorio da Isus tvrdi kako će dospjeti u puninu života oni koji stave bližnjega u središte svoje pozornosti te njemu nastoje činiti dobro. Tako se mijenja svijet, ostvaruje blagoslovljena sadašnjost i započinje vječnost – kazao je biskup. Podsjetio je da je to bio način na koji je sv. Rok stajao pred životom, opredijelio se za Isusa Krista, u njemu pronašao snagu po kojoj je bio sav za druge.

Nakon euharistijskoga slavlja krenula je središtem grada Virovitice zavjetna procesija u kojoj su bili i pripadnici vjernih i građanskih udruga.

KLARISE PROSLAVILE SVOJU NEBESKU ZAŠTITNICU

Problem je današnjeg svijeta što čovjek smisao pokušava pronaći u sebi

U kapeli požeškog samostana sestara klarisa svečanim euharistijskim slavljem proslavljen je 11. kolovoza blagdan sv. Klare, njihove nebeske zaštitnice. Miso slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević.

U homiliji je podsjetio kako se ime Klara u hrvatskome jeziku prevodi imenom Jasna, ali isto tako bi se moglo prevesti i kao Svjetlana. Po čemu je Klara postala jasna i svijetla? – zapitao je biskup te naglasio da se odgovor nalazi u naviještenoj Božjoj riječi. Sv. Pavao u poslanici Korinćanima govori o 'sunčanju' na Božjem svjetlu koje se očituje u našim srcima. – Svetome Franji – nastavio je biskup – nije bilo dovoljno što je u svoje vrijeme, u rodnoj Umbriji, gledao svijet onim sunčevim svjetlom kojim je mogao promatrati samo njegovu vanjštinu. Franjo se zaustavio pred raspetim Isusom Kristom koji ga je osunčao u dubini njegova bića. Zasvijetlio je onim svjetlom koje mu je dala snaga Isusova križa koja se zove ljubav. Kada ona uđe u ljudsku slabost, onda se događa nutarnji čovjek koji pobjeđuje tu slabost – objasnio je biskup dodajući

da su i Franjo i Klara nakon susreta sa snagom Isusova križa 'pustili' sve ono ljudsko prihvaćajući i siromaštvo kako bi mogli biti što sličniji Njemu. Jesu li pogriješili što su tako radikalno gledali Isusov križ i povjerovali Njegovoj ljubavi? Ne, jer u našem svijetu i u svemiru nema veće moći od Božje ljubavi na križu koja jedina daje snagu i smisao života – istaknuo je biskup dodajući da su zato Franjo i Klara izazovni i danas. Oni su primjer vjernosti Bogu i načinu života po Božjem naumu o čovjeku. Silno je važno – upozorio je biskup – da čovjek shvati da nije on taj koji može biti izvor smisla i sigurnosti života. Kada se čovjek otvori tom izvoru koji se nalazi u Bogu, onda tek može ostvariti puninu života. Problem današnjega svijeta i društva upravo je u tome što čovjek u sebi pokušava naći smisao života, a što onda rađa sebičnost.

Biskup je izrazio nadu da će se svi nazočni, posebno mladi, koji su pjevanjem uveličali misno slavlje, uvijek sunčati na onom svjetlu koje daje ljubav raspetoga Krista. – Ni jedno ljudsko očekivanje, od ulaska Hrvatske u EU do novih

poteza hrvatske Vlade i gospodarstva kako bi nas izbavili iz krize – poručio je biskup – ne može nas u potpunosti ispuniti, to može samo Božja ljubav očitovana na križu. Samo po ljudima koji žive po Božjem naumu o čovjeku ova Hrvatska može postati blagoslovljena. (Lj. M. • Snimio: Tihomir Ivčetić)

U Katoličku osnovnu školu u Požegi krenula nova generacija učenika

Pomoći ćemo vam da stječete znanja, ali i vrijednosti

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Katoličkoj osnovnoj školi u Požegi 6. rujna školovanje je počela nova, druga generacija učenika te škole. U prvi razred krenulo je novih 39 učenika podijeljenih u dva razredna odjeljenja. Učenike i roditelje prvoga dana dočekao je i pozdravio ravnatelj škole vlč. Ivica Žuljević, njihove učiteljice Zrinka Čevapović i Monika Kir, vjeroučiteljica i voditeljica produženog boravka s. Karolina Mićanović te ostali djelatnici škole.

– Naša će vam škola pomoći ne samo da stječete nova znanja nego, u suradnji s vašim roditeljima, i kršćanske i opće-ljudske vrijednosti koje svaki čovjek treba imati – istaknuo je ravnatelj Žuljević.

Ujedno je djeci i roditeljima prenio pozdrave biskupa Antuna Škvorčevića, osnivača škole, koji je toga dana na misi u bazilici sv. Petra i Pavla za prvu ge-

neraciju maturanata Katoličke klasične gimnazije u molitve uključio i Katoličku osnovnu školu, njezine učenike i djelatnike, posebno prvašice.

Ravnatelj se ovom prigodom posebno zahvalio roditeljima što su se odvažili i prepoznali Katoličku osnovnu školu kao dobru školu za svoje dijete. – Dobro znamo da škola nije jedini odgajatelj. Prvi odgajatelji su roditelji te vas odmah na početku molim da zajednički pokušamo djelovati i surađivati na odgojnom polju. Želimo da naša škola bude blizu vama te da se nitko ne ustručava zatražiti savjet ili pomoć ili nama nešto predložiti ili dati

savjet i pomoć – kazao je ravnatelj te dodao da i ovu školsku godinu žele započeti s Gospodinom jer ako se ljudi samo oslanjaju na ljude, to je slabo.

– Želimo se osloniti na Gospodina i zamoliti ga da nas On vodi svojom rukom te uvijek bude s nama – poručio je ravnatelj. Molitvu su kroz pjesmu izrekli učenici drugih razreda koji su prvo zapjevali »Krist jednom stade na žalu«. Zatim su kroz nekoliko recitacija i pjesama zaželjeli dobrodošlicu prvašićima. Ravnatelj je potom predstavio sve učiteljice u školi i ostale zaposlenike nakon čega su prvašići krenuli u svoje razrede.

Riječ roditelja

– Duboko smo uvjereni da je ova škola oaza jasnog i prepoznatljivog katoličkog odgoja u današnje vrijeme nesigurnosti i straha, nepoštovanja i nasilja, koji su se uvukli u sve pore suvremenog društva, najbolja opcija za naše dijete. Svakome tko u tom ozračju njegovanja tradicionalnih vrijednosti nastoji odgojiti svoju djecu, Katolička škola nije samo podrška, nego i vodič. Ima li išta ljepše nego kad vaše dijete nauči slobodno pozdravljati s „Hvaljen Isus i Marija“?! Doista je nenadoknadiv osjećaj da školska institucija kojoj si povjerio obrazovanje svog djeteta zajedno s tobom vodi brigu i o odgoju tvoga djeteta – istaknuli su Davor i Maja, roditelji Frana Matića.

U župnoj crkvi u Kaptolu s. Marija položila vječne zavjete

U župnoj crkvi sv. Petra i Pavla u Kaptolu za vrijeme euharistijskog slavlja 8. kolovoza s. Marija Bilanović iz redovničke zajednice klanjateljica Krvi Kristove položila je doživotne zavjete. Misno slavlje predvodio je njezin duhovnik Zvonimir Badurina Dudić. Zajedno s mnoštvom vjernika bile su i sestre iz njezine redovničke zajednice na čelu s regionalnom poglavaricom s. Cecilijom Milković.

– Poslanje redovnica klanjateljica Krvi Kristove, kako je ustvrdila njihova utemeljiteljica Maria De Mattias, jest svjedočiti Božju ljubav u svom osobnom životu i učiniti sve da bi drugi upoznali ljubav raspetoća Isusa, a to može učiniti samo ona osoba koja je i sama duboko pozna srcem i velikom ljubavlju iz svakodnevnog predanja – kazao je Badurina Dudić te dodao kako s. Marija današnjim činom polaganja doživotnih zavjeta želi u potpunosti uroniti u tu logiku Božje ljubavi.

Na kraju misnoga slavlja svoj zahvaluzadarovanitrenutak milosti Bogu, roditeljima, redovničkoj zajednici, župniku Nikoli Jušiću i župljanima izrekla je i s. Marija. Zahvalila je svima koji su je pratili na njezinu duhovnom putu kao i svima onima koji su pomogli u organiziranju slavlja, prvog takvog u župnoj crkvi u Kaptolu. (Lj. M. • Snimila: Ljiljana Marić)

U Našicama održano predavanje »Znanost i teologija«

Prirodne znanosti često su opterećene ideologijom

Piše i snimila: Natalija Barišić

U župnoj dvorani „Emaus“ u Našicama 10. rujna predavanje pod nazivom »Znanost i tehnologija« održali su dr. Tomislav Ivančić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, i dr. Vladimir Paar, akademik, profesor na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Predavanje je organizirao našički ogranak Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika u Požeškoj biskupiji.

– Kada izgovaramo teologija i znanost, zapravo izgovaramo znanost i znanost. Teologija je znanost o Bogu, tj. istraživanje temelja čovjekove egzistencije i postojanja. Ona proučava temelje svih temelja i zato je znanost svih znanosti. Sve su znanosti nastale na temelju teologije. Kada teologija ne bi bila znanost, dr. Ivančić na Sveučilištu u Zagrebu ne bi mogao biti znanstveni nastavnik – kazao je dr. Ivančić dodajući da je poseban interes njegova znanstvenog istraživanja odnos između prirodnih znanosti i teologije, između Crkve i svijeta, Boga i čovjeka, smisla i besmisla ...

Dr. Paar se složio i naglasio kako valja govoriti o teološkoj znanosti i prirodnim znanostima kao o dvjema različitim znanostima s različitim metodama i ciljevima istraživanja. Istaknuo je da nismo svjesni koliko su informacije o prirodnim znanostima kojima smo obasuti s različitih strana, od različitih izvora i autora, često neekorektne, koliko nisu u skladu sa znanstvenim činjenicama te da su često zavaravajuće i opterećene ideologijama, posebno ideološkim obračunima tijekom Francuske revolucije. Istaknuo je da znanost danas ne razumije fenomen života što je potkrijepio i rezultatima proučavanja šifre života zapisane u ljudskom genomu kojim se bavi posljednjih godina.

HODOČAŠĆE SVEĆENIKA POŽEŠKE BISKUPIJE U SUBOTICU

Upoznali se sa životom Crkve i Hrvata u Vojvodini

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Pod vodstvom biskupa Antuna Škvorčevića, a u organizaciji pleterničkog svetišta Gospe od Suza, svećenici Požeške biskupije do deset godina svećeništva u sklopu svoga mjesečnog programa permanentnog obrazovanja hodočastili su 13. rujna u Suboticu. Njima su se pridružili i drugi svećenici, ponajprije ispovjednici u voćinskom i pleterničkom svetištu za vrijeme minulih ljetnih hodočašća. Na putu do Subotice posjetili su Sombor i prvi karmelićanski samostan na našim prostorima gdje su ih dočekali o. Zlatko Žuvela i o. Vjence-

slav Mihetec. Protumačena im je povijest samostana i crkve nakon čega su krenuli prema Subotici gdje ih je primio subotički biskup Ivan Penzeš, tajnik Mirko Štefković i katedralni župnik msgr Stjepan Beretić. Predstavili su im povijest grada, župe i katedrale u kojoj su sudjelovali na misnom slavlju koje je predvodio biskup Penzeš u zajedništvu s biskupom Škvorčevićem.

Na početku je biskup Antun zahvalio biskupu Ivanu za gostoprimstvo i izrazio radost što se dvije mjesne Crkve, čije katedrale imaju sv. Tereziju Avilsku za

svoju nebesku zaštitnicu, povezuju i na ovaj način te ga pozvao da iduće godine za blagdan bl. Alojzija Stepinca, drugog zaštitnika Požeške biskupije, predvodi euharistijsko slavlje u crkvi sv. Lovre. U homiliji je biskup Ivan protumačio stanje i okolnosti u kojima živi subotička mjesna Crkva, Hrvati u Subotici i šire u Bačkoj, istaknuo povezanosti koje njeguje s Hrvatskom od svojih studentskih dana u zagrebačkoj bogosloviji.

Nakon euharistijskog slavlja svećenici su zajedno sa svojim domaćinima krenuli na domjenak na jednom subotičkom salasu. Potom su pod vodstvom Ivice Ivankovića Radaka pošli u razgledavanje Subotice i njezinih znamenitosti. Posjetili su gradsku kuću, najljepši primjerak secesije u Subotici, gdje ih je dočekaog dogradonačelnik Pero Horvatski koji im je predstavio im političko i nacionalno stanje Subotice, a gosp. Svetislav, tajnik Gradskog muzeja predstavio je povijest Subotice, gradske kuće i Hrvate na ovim prostorima. Svećenici su se zatim uputili u franjevačku crkvu gdje ih je primio i pozdravio fra Marijan Kovač te ih upoznao s franjevačkom prisutnošću i djelovanjem u gradu. Posjetili su izletišta Palić te su nakon kratkog predaha krenuli natrag u Požegu.

Podjela mandata vjeroučiteljima biskupije

Snaga vjeroučitelja je u svjedočenju

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: D. Mirković

Uz početak nove školske godine 30. kolovoza u požeškoj crkvi sv. Lovre okupili su se vjeroučitelji Požeške biskupije na svoj susret koji je počeo pokorničkim bogoslužjem. Misno slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević.

– Nova školska godina – kazao je biskup – može se početi na različite načine, ali najbolji je način, posebno za vjeroučitelje, onaj koji će im pomoći da mogu svjedočiti Božju blizinu onima kojima su poslani i kojima naviještaju Isusa Krista. Na ovom slavlju molit ćemo snagu odozgo i svjetlost Duha Svetoga da u poslanju koje nam je povjereno možemo izvršiti nešto svoje, nego ono što Isusova Crkva nosi od vremena apostola do danas.

U propovijedi je biskup pojasnio naviještenu Božju riječ te potom vjeroučiteljima objasnio da je za predavanje vjeronauka potrebna i stručna sprema i stalno usavršavanje. – Međutim, Isus nam iz evanđelja poručuje da njegovo poslanje nije organizacijsko pitanje njega osobno ili

nekoga oko njega, nego je to pitanje Duha Gospodnjega. To znači da njegovo poslanje nema svoj izvor u ljudskom, nego ga ima u Božjem naumu koji se ostvaruje u snazi Duha Svetoga – poručio je biskup.

Diploma koju vjeroučitelj ima za predavanje vjeronauka nije najvažnije niti je to ono prvo što je potrebno. – Vjeroučitelji, vaša snaga nije ni u metodi niti u načinu predavanja niti u vašoj stručnosti ili mudrosti, nego je u snazi svjedočenja koju vam može dati samo Duh Sveti. Da bi vjeroučitelj bio pravo osposobljen za poslanje, mora se otvoriti Bogu kako bi kroz njega On progovarao, Njegova snaga i mudrost. Da bi netko bio takav vjeroučitelj, potrebno je da bude čovjek molitve i da se neprestano duhovno izgrađuje – istaknuo je biskup zaželjevši vjeroučiteljima radosnu i blagoslovljenu školsku godinu.

Nakon misnoga slavlja u Dvorani sv. Terezije Avilske biskup Škvorčević je podijelio privremene i trajne mandate koje je primilo 42 vjeroučitelja laika, svećeni-

ka i redovnica. Ovom prigodom zahvalio je dosadašnjem predstojniku Katehetskog ureda Mariju Saniću koji je tu dužnost obavljao sedam godina te predstavio novoga vršitelja dužnosti predstojnika Katehetskog ureda mr. Marija Rašića. Dosadašnji predstojnik zahvalio je svima na suradnji, a novi je predstavio program u novoj školskoj godini.

MATURANTI KATOLIČKIH KLASIČNIH GIMNAZIJA U POŽEGI I VIROVITICI NA HODOČAŠĆU U RIMU

Papa: Neka vam ovo hodočašće pomogne rasti u vjeri kak

Prva generacija maturanata katoličkih klasičnih gimnazija u Požegi i Virovitici sa svojim ravnateljima Pavlom Filipovićem i Ivicom Šohom te razrednicima bila je na naturalnom hodočašću u Rim od 4. do 10. rujna. Uz Rim posjetili su i Padovu, Firencu, Napulj i Pompeje te Sienu.

Padova je bila prvo mjesto koje su maturanti pohodili. Tamo su u crkvi Svetoga Križa s učenicima Nadbiskupske klasične gimnazije iz Zagreba sudjelovali na misnom slavlju. Nakon svete mise posjetili su grob sv. Leopolda Mandića, njegovu ispovjedaonicu i muzej te kratko razgledali Padovu.

Dokučiti svoju dubinu

Idućeg dana, 6. rujna, maturantima se na njihovu hodočašću pridružio i biskup Antun Škvorčević te je s njima slavio središnju hodočasničku euharistiju na grobu sv. Petra u kripti njegove bazilike u Rimu. Učenici i svećenici na čelu s biskupom prošli su u procesiji kroz baziliku sv. Petra u kriptu. Biskup im je u pozdravu kazao kako se raduje što s prvom generacijom maturanata katoličkih gimnazija Požeške biskupije može biti na tako snažnom mjestu kao što je grob sv. Petra koji na svoj način povezuje dvadeset stoljeća svekolikog kršćanstva i četrnaest hrvatskih kršćanskih stoljeća. Istaknuo je da nisu došli tek na izlet kojemu je cilj diviti se prirodi ili nekom

povijesnom mjestu i zabaviti se, nego da su došli na hodočašće, na kojem se nutarnjom snagom srca, vjerom i ljubavlju dokućuju dubinske odrednice povijesti i postaje njihovim sudionikom. Pozvao je maturante da upravo takvim raspoloženjem duhovno hodočaste na svom putovanju te da u ovu svetu misu na Petrovu grobu polože sve svoje mladenačke nade, radosti i trpljenja.

Ostvarenje svih ljudskih nada

U homiliji je biskup zapitao maturante kako su, i to zato da ih podsjeti da su oni bića duhovnoga stanja koje određuje jesu li dobro ili loše. Podsjetio ih je da Isus u evanđelju stavlja pitanje dobrog čovjekova stanja u odnos prema svojoj osobi te Petra pita što misli o njemu. Petar odgovara, dodao je biskup, da je on Krist, Sin Božji i time ispovijeda da je u njegovoj osobi moguće ostvarenje svih ljudskih nada za puninom života i da u to stanje ulaze oni koji u njega vjeruju. Biskup je potom predstavio lik sv. Petra kao čovjeka koji je slab, ima ograničene naume koji se ne podudaraju s Božjima, da je zatijao Isusa u dvorištu Velikog svećenika, ali da ga Isus bira upravo kao takvoga te on, kao dionik Očeve objave, ispovijeda Isusovo mesijanstvo i biva postavljen za temelj njegove Crkve.

Čudesnost trajanja Crkve

Biskup je podsjetio maturante na čudesnost dvotisućljetnog trajanja Crkve kao Božjeg djela. Istaknuo je da je mala gru-

pica Isusovih učenika na čelu s Petrom i Pavlom bila u Rimu progonjena i ubijana te da se njihovo djelo činilo bezizglednim naspram imperijalnog Rima moćnog u bogatstvu, pravu, književnosti, vojsci i organiziranosti društva. Ali, spomenuo je biskup, ta skupina Isusovih učenika duhovnom snagom pobijedila je Rim koji se moralno potrošio, u sebi urušio i nestao, a Isusovo djelo – Crkva – nerazorivo traje već dva tisućljeća, jača od ljudskih nemoći, te i danas gotovo dvije milijarde ljudi vjeruje Isusu Kristu. Biskup je pozvao maturante da dok razgledavaju Rim, razmisle o tim činjenicama i provjere što u svom životu žele postići, kako ga i s kime izgraditi da on bude uspješna stvarnost. Potaknuo ih je da se vjerničkim mladenačkim opredjeljenjem čvrsto smjeste u Isusovo zajedništvo Crkve te s njime budu jači od svih svojih slabosti, teškoća i neuspjeha. Poželio je da ih na tom putu prati zagovor sv. Petra.

Tražitelji Isusova lica

Na svršetku slavlja biskup Škvorčević je maturante ohrabrio da za vrijeme svoga boravka budu zauzeti tražitelji Isusova lica, baš kao nekadašnji Hrvati koje je Dante opisao u svojoj *Božanstvenoj komediji*. Svi su se potom uputili na grob pape Ivana Pavla II. gdje je biskup kratko podsjetio na njegov veliki doprinos u priznanju hrvatske samostalnosti i spomenuo da je on utemeljitelj Požeške biskupije bez kojega ne bi bilo ni gimnazija koje oni pohađaju. Maturanti su otpjevali pjesmu *Krist na žalu i Zdravo, djevo*, skladbe veoma drage papi Ivanu Pavlu II. Slije-

o biste, ljubeći bližnje, svjedočili kršćansku nadu

dilo je razgledavanje Vatikana i njegovih muzeja među kojima se nalazi i čudesna Sikstinska kapela.

Idućeg dana, 7. rujna, maturanti su na svome maturanom putovanju posjetili Pompeje koji se nalaze podno vulkana Vezuva. Svima je bilo zanimljivo koračati ulicama grada koji je davne 69. godine bio u punome cvatu, a kojega je u vremenu zaledila tragična eurupcija Vezuva. Posjetili su i Napulj, grad tradicije i poznatih ljubavnih pjesama.

Papa pozdravio naše maturante

Iduće jutro, 8. rujna, maturanti predvođeni biskupom Antunom Škvorčevićem bili su u redovitoj Papinoj generalnoj audijenciji srijedom. Papa Benedikt XVI. uputio im je na hrvatskome jeziku sljedeći pozdrav: »Od srca pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a na poseban način prvu generaciju maturanata i nastavnike katoličkih gimnazija iz Požege i Virovitice, predvođene njihovim biskupom monsinjorom Antunom Škvorčevićem! Dragi prijatelji, sazrijevanje podrazumijeva i duhovni rast. Hodočašće u Rim neka vam pomogne rasti u vjeri kako biste, ljubeći bližnje, svjedočili kršćansku nadu. Hvaljen Isus i Marija!« Na svršetku audijencije biskup Škvorčević osobno se susreo sa svetim Ocem, rekao mu da dolazi iz Požeške biskupije u Hrvatskoj, utemeljene prije trinaest godina, predstavio mu spomenute škole i maturante te izrazio nadu da ćemo Njegovu Svetost iduće godine susresti u Hrvatskoj. Papa je pohvalio Požešku biskupiju što je u kratkom vremenu svoga postojanja utemeljila katoličke škole te je kazao da će svojom molitvom i blagoslovom pratiti njezino odgojno-obrazovno djelovanje.

U hrvatskoj crkvi sv. Jeronima

Nakon audijencije maturanti su se uputili u hrvatsku crkvu sv. Jeronima gdje ih je dočekaio rektor Papinskog hrvatskog zavoda msgr. Jure Bogdan. On ih je upoznao s višestoljetnom poviješću hrvatske prisutnosti i svetojeronimskih ustanova u Rimu. Biskup Antun predvodio je zatim euharistijsko slavlje blagdana Rođenja Marijina. U koncelebraciji je bio rektor Bogdan i ravnatelj katoličkih klasičnih gimnazija iz Požege i Virovitice Pavle Filipović i Ivica Šoh. U pozdravu je biskup istaknuo kako su maturanti u audijenciji sa Svetim Ocem iskusili Crkvu kao stvarnost raširenu po svem svijetu, a u crkvi sv. Jeronima susreću se s Crkvom

u svom narodu, s njezinom prisutnošću u gradu Rimu, središtu kršćanstva, te im je poželio da u dubokoj duhovnoj povezanosti s onima koji su tijekom više stoljeća slavili Boga u ovoj crkvi povjere svoj put Isusu Kristu po zagovoru njegove presvete Majke, čiji rođendan slavimo.

Tragovi Isusova duha u Rimu

U homiliji je biskup podsjetio na čudesnost rođenja svakoga od nas, na život kao nezasluženi Božji dar te je zahvalio Bogu što je požeške i virovitičke maturante pozvao u život. Potom je istaknuo kako se svi rađamo kao dionici određene obitelji i naroda te je spomenuo rodbinstvo po krvi kao važnu sastavnicu života. Zahvalio je Bogu za sve što su velikani duha u hrvatskom narodu ostvarili u domovini i drugdje po svijetu, posebno u Rimu. Na temelju evanđeoskog izvještaja o Isusovu rodoslovlju biskup je rekao maturantima da je rodbinstvo po vjeri u Isusa Krista snažnije od krvnoga koje je povezano s određenom prisilom jer se braću i rodbinu ne može birati. Pomogao je maturantima da shvate tko su postali po svetom krštenju, u kakve su odnose ušli međusobno i s Bogom, protumačio im je značenje njihove ukorijenjenosti u Crkvi, gdje ih Isusova ljubav, pobjednica nad smrću ako surađuju s njome, ugrađuje u puninu Božjeg života i smisla za kojim čeznu. Pozvao ih je da na maturanom hodočašću otkrivaju tragove Isusova duha u Rimu te da im ono bude prigoda da se s njime još dublje povežu i svrstaju među one koji su Isusovim putem postali veliki. Nakon mise biskup i maturanti

susreli su se na zajedničkom domjenku.

Idućeg dana maturanti su posjetili katakombe sv. Kalista, najveće i najpoznatije podzemno groblje prvih kršćana. Na tirenskoj obali razgledali su mediteranski gradić Pomeciju, a na povratku u Rim Lateransku baziliku i baziliku Santa Maria Maggiore te u prolazu obišli Koloseum i Forum Romanum. Posljednjeg dana posjetili su Siennu, baziliku sv. Dominika u kojoj se nalaze svečeve relikvije i rodnu kuću sv. Katarine. U Firenzi, gradu cvijeća, divili su se Michelangelovom Davidu, obišli Danteovu rodnu kuću te grobove čuvenih renesansnih umjetnika.

Od srca pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a na poseban način prvu generaciju maturanata i nastavnike katoličkih gimnazija iz Požege i Virovitice, predvođene njihovim biskupom monsinjorom Antunom Škvorčevićem! – rekao je papa Benedikt XVI.

FRANJEVAČKA MLADEŽ OVOGODIŠNJI HOD ORGANIZIRALA NA PODRUČJU POŽEŠKE BISKUPIJE

Ovim hodočašćem povezali ste sebe s nebom, Slavoniju s Bogom

Piše: Goran Lukić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Ovogodišnji hod osječkoga bratstva FRAMA-e od 25. do 31. srpnja vođio je od Đurđenovca preko Zdenaca, Orahovice, Kutjeva, Kaptola, Velike do Požege, a završio je u Asizu 5. kolovoza. Predvođeni euharistijsko slavlje u požeškoj crkvi Duha Svetoga 31. srpnja, biskup Antun Škvorčević pridružio se tom hodu franjevačke mladeži. Na početku ga je pozdravio gvardijan i župnik fra Josip Poleto. U uvodu biskup je rekao mladima da se raduje što su ovogodišnji hod organizirali na području Požeške biskupije i što su molitveno povezali više njezinih župa, ali da se još više raduje što su svojim hodočašćem povezali sebe s nebom, Slavoniju s Bogom. Izrazio je zadovoljstvo što su stigli do Požege, zapitavši ih je li milost Božja stigla do njihove duše. Potaknuo ih je da joj se tako otvore u ovom euharistijskom slavlju i na daljnjem svome putu u Italiji tragovima sv. Franje i sv. Klare da budu ispunjeni Božjim darom.

U homiliji biskup je podsjetio na velikana sv. Ignacija Lojolskog te je istaknuo kako je jednostavna formula njegove veličine, baš kao i ona sv. Franje:

cjelovitom slobodom i opredjeljenošću svoga bića nastojao je ostvarivati čovjeka po Isusovu primjeru i na njegovu riječ. Obojica su se u svoje doba našli pred izborom: živjeti čovjeka po mjeri ljudskih mogućnosti, trenutačne mode, nametnutih stereotipa, mentaliteta – ili se usuditi plivati protiv većine, tragajući za Božjom istinom o čovjeku i ostvarivati je u suradnji s njime. Potaknuo je mlade da ne žale uloženo vrijeme u razmišljanju o tome što oni osobno dobivaju i što Hrvatska dobiva ako nastoje živjeti po Božjoj riječi. Nakon popričesne molitve fra Ivica Jagodić iz Vukovara, duhovni asistent osječkoga bratstva i organizator hoda,

zahvalio je biskupu za predvođenje mise s mladima, a vjernicima Požeške biskupije za ljubav i dobrotu koju su im iskazali u župama kroz koje su prolazili te je biskupu na dar uručio framašku majicu i disketu s duhovnim pjesmama.

Idućeg dana biskup je u župnoj crkvi u Cerniku predvodio euharistijsko slavlje za franjevačku mladež zagrebačkog područnog bratstva koji su svoj hod organizirali od 25. srpnja do 1. kolovoza, od Hrvatske Kostajnice preko Hrvatske Dubice, Jasenovca, Novske i Okučana do Cernika odakle su nastavili hodočašće u Asiz gdje su sudjelovali na proslavi Gospe od Anđela.

Ministrantski dan u Starom Petrovom Selu

U župisv. Antuna Padovanskoga u Starom Petrovom Selu 22. kolovoza upriličen je tradicionalni Ministrantski dan. Župnik Antun Prpić organizira ga u znak zahvalnosti roditeljima za suradnju i razumijevanje za službu njihove djece, a ministrantima u znak zahvalnosti za savjesno i kontinuirano služenje kod oltara. Uz sportske sadržaje i roštilj upriličeno je i druženje s mladima iz župe Buk gdje je prije nekoliko godina župnik Prpić obavljao službu upravitelja župe. Od tada traje suradnja dviju župa, posebno djece i mladih.

U znak zahvalnosti župnik je, uz vjeroučitelja Tomislava Ivaniševića, poveo ovoga ljeta četvoricu ministranata na međunarodni europski susret ministranata u Rim. Sudjelovale su 53 tisuće ministranata iz europskih zemalja, a među njima je bilo i 110 svećenika, ministranata i vjeroučitelje s područja Đakovačko-osječke metropolije. Najviše ih se dojmila audijencija kod pape Benedikta XVI. i pohod grobu pape Ivana Pavla Drugog. Tako su, uz župnika i vjeroučitelja, u Rimu bili ministranti Ivan Kramarić, Domagoj Karakašić, Antonio Masnica i Matej Arić. Uz bogat program u znaku zaštitnika ministranata sv. Tarzicija, bilo je prilike za upoznavanje, druženje, predstavljanje grupa i za razmjenu ministrantskih obilježja na susretu: marama, kapa i sl. (Vi. M.)

ŽAZIV DUHA SVETOGA ZA POČETAK NOVE ŠKOLSKE GODINE

Velik i istinski čovjek rađa se kroz

Piše: Lj. Marić • Snimio: T. Ivčetić

U požeškoj crkvi sv. Lovre biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je 15. rujna euharistijsko slavlje na početku nove školske godine na kojem su se okupili učenici Katoličke klasične gimnazije i drugi požeški srednjoškolci, njihovi profesori, vjeroučitelji i ravnatelji. Biskup je na početku pročitao riječi koje je papa Bendikt XVI. prošle srijede uputio požeškim i virovitičkim maturantima na hodočašću u Rimu, a u kojima je među ostalim kazao da sazrijevanje podrazumijeva i duhovni rast. Zaželio im je da im hodočašće pomogne rasti u vjeri kako bi, ljubeći bližnje, svjedočili kršćansku nadu. – Ovaj Papin pozdrav – kazao je biskup – želio bih da odjekne i u crkvi sv. Lovre te se na neki način ovdje nastavi ono snažno zajedništvo koje su ostvarili maturanti naše Katoličke gimnazije spomenutog dana s Benediktom XVI. u Rimu i da bude onako duboko kako ono u Isusovoj Crkvi traje već 2000 godina. – U vašu dubinu bića može puno toga ući, a jedno je sigurno,

kada u vas po molitvi uđe Božja blizina pa se u vama na početku jedne školske godine počne ostvarivati ono što je Božje, to je nešto najljepše što vam se može dogoditi – poručio je biskup.

Ukoliko ne bismo pokušali same sebe duhovno »uštimati« na početku jednoga tako važnog koraka kao što je nova školska godina, ne bi bilo dobro – kazao je u homiliji biskup Škvorčević i nastavio – naviještena Božja riječ može najbolje pomoći da se naša srca raspolože za Božju blizinu te da ona bude u

POŽEŠKI OSNOVNOŠKOLCI NA MISNOM SLAVLJU ZA USPIJEŠAN POČETAK ŠKOLSKE GODINE

Oslušujmo Božju blizinu

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

U požeškoj katedrali 16. kolovoza prvi put su se okupili učenici Katoličke osnovne škole te učenici drugih požeških osnovnih škola, njihovi učitelji, vjeroučitelji i ravnatelji na misnom slavlju koje je za uspješan početak nove školske godine predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. Pozvao je učenike da na početku nove školske godine saberu i osluškuju svoje srce jer samo onaj tko je sam sebe stavio pred Boga taj ga može čuti i osjetiti njegovu blizinu. – U tom raspoloženju osluškivanja Božje blizine molimo da nam Duh Sveti prosvjetli naša srca i duše, a

onda i našu pamet, pa da ove školske godine s Božjom pomoću možemo činiti ono što je dobro i lijepo – poručio je biskup.

U prigodnoj homiliji pojašnjavajući naviještenu Božju riječ biskup je kazao učenicima da se učitelji, roditelji i drugi najbolje trude oko njih ako ih gledaju kao Božju njivu na koju treba zasijati dobro sjeme. U razgovoru s djecom biskup je zaključio da nitko ne želi da se u njegovo srce sije sjeme zloće, sebičnosti, pokvarenosti. Potom je djeci kazao da postoji Božje svjetlo, a to je, kako Isus kaže, Božja riječ. Postoji i riječ roditelja koja je sigurno dobra jer tu

riječ roditelji djeci upućuju jer ih vole, ali i učiteljska riječ koja progovara o nekim istinama i zakonitostima života oko nas.

Kada bi u vaša dječja srca, dodao je biskup, ulazile samo ljudske riječi, moglo bi se u vama graditi i pokretati samo nešto ljudsko. – Međutim, to nije dovoljno jer vaše srce puno hoće i osjeća kako je stvoreno za svjetlo, dobrotu, plemenitost, za ljubav, za ono što nudi puni život, a mi to jedni drugima ne možemo dati. Tko god je u povezanosti s Bogom nastojao sijati, a to znači i roditelji i učitelji, osobito vjeroučitelji i svećenici, ono što nam je Bog objavio kao istinu o nama, taj je u vaša srca ubacio najbolje sjeme. Velik čovjek postaje onaj u kojem je izraslo Božje sjeme – kazao je biskup.

Hoće li i koliko izrasti sjeme koje su u vas posijali vaši roditelji, učitelji i vjeroučitelji ne ovisi o njima nego o snazi i ljubavi koju daje Bog. Zato smo se, kazao je biskup, sabrali ovdje kako bismo otvorili svoja srca i Boga zamolili da uđe u ta srca, u naše živote i naše škole kako bi nam dao pravi istinski život. Nova školska godina može biti lijepa i blagoslovljena samo na taj način, poručio je biskup, te zamolio da u tim nastojanjima učenicima, učiteljima, vjeroučiteljima i ravnateljima škole pomogne i Isusova majka.

patnju i ljubav

nama nastanjena tijekom cijele školske godine. Upozorio ih je da oni na početku ove školske godine odlučuju hoće li biti žrtve lijenosti, sebičnosti, zloće i konačno neuspjeha te ih uputio da svatko od njih razmotri svoje stanje i dadne svoj doprinos kako bi ova godina bila uspješna, a ne izgubljena. Biskup je k tome napomenuo kako postoje patnje i žalost kroz koje se ulazi u radost. Spomenuo je kako postoje i površne, emocionalne, prolazne radosti, i podsjetio na one koje su duboke, egzistencijalne, od kojih se istinski živi. Kazao je da se Isus zauzeo upravo za takvu radost, koju on naziva potpunom radošću i da ju je ostvario trpljenjem, suzama, patnjama i poslušnošću Ocu, postigavši savršenstvo i postavši svima onima koji ga žele slijediti začetnik vječnoga spasenja. Želio bih, dragi srednjoškolci, kazao je biskup, da na početku ove školske godine razmislite o tome i da se uvjerite kako se velik i istinski čovjek rađa kroz žrtvu i ljubav, kako ga ona oblikuje u dubini njegove osobnosti i čini dionikom istinske radosti.

Bogoslovi i sjemeništarcu na susretu u Velikoj

Za čvršće povezivanje i bolju suradnju

U pripravi za svetkovinu sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije, u Velikoj je održan redoviti ljetni susret bogoslova biskupije s programom koji je vodio Josip Krpeljević. U nedjelju 8. kolovoza biskup Antun Škvorčević posjetio je bogoslove, susreo se sa svima njima u dvorani Doma sv. Augustina te je nakon toga pojedinačno razgovarao sa svakim od njih. U svom kratkom govoru biskup je bogoslovima protumačio važnost i smisao ljetnih susreta na tlu njihove biskupije. Tim susretima, kazao je, oni očituju ono što je Bog pokrenuo u njima snagom vjerničke molitve njihove mjesne Crkve. K tome, na susretima upoznaju svoju biskupiju i njezinu pastoralnu situaciju, međusobno se čvršće povezuju i tako pripremaju za suradnju u poslanju koje će im kao svećenicima biti povjereno.

Biskup je ohrabrio bogoslove da se još većom vjernošću i zauzetošću nastoje duhovno i intelektualno izgrađivati, uvijek povezani sa svojim župama i biskupijom, koji ih prate molitvama i materijalnim pomaganjem. Bogoslovi su u nedjelju, 8. kolovoza posjetili župu Stražeman i ondje s vjernicima sudjelovali na glavnoj svetoj misi koju je predvodio župnik Josip Devčić. U predvečerje svetkovine sv. Lovre, u svečevoj požeškoj crkvi, sudjelovali su na bdijenju zajedno s karitasovim volonterima i mladima iz grada. Svoj susret završili su euharistijskim slavljem 10. kolovoza na svetkovinu sv. Lovre kada je Požeška biskupija zahvalila Bogu i za dar svećeničkih zvanja po zagovoru svoga nebeskog zaštitnika. Isti dan u Velikoj svoj ljetni susret započeli su sjemeništarcu biskupije. Prigodan program za njih je vodio Danijel Engelman. (I. I. • Snimio: Tihomir Ivčetić)

VJERNICI BISKUPIJE PRIKUPLJALI ZA ŽRTVE POPLAVA U PAKISTANU

»Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro!«

Na poziv biskupa Antuna Škvorčevića vjernici naše biskupije dali su 22. kolovoza svoj novčani dar za žrtve poplave u Pakistanu te se toga dana za njih molili na misnim slavlji-

ma u svojim župama. Tim povodom biskup im je 18. kolovoza uputio pismo sljedećeg sadržaja:

»Ovih dana svjedoci smo potresne drame gotovo dvadeset milijuna ljudi u Pakistanu koji su, pogođeni poplavama nezapamćenih razmjera, ostali bez kuća, hrane, vode i lijekova, te su velikim dijelom prepušteni vlastitoj nemoći na nedostupnim mjestima. Svjetska javnost, među njima i mnoge kršćanske dobrotvorne udruge, nastoje im dostaviti toliko potrebnu pomoć. Sadašnje stanje stradalnika zacijelo će se još pogoršati zbog dugoročnih posljedica koje će za sobom ostaviti poplava.

U ovoj izvanredno teškoj prirodnoj nesreći Isusova riječ 'Što god ne učinite jednomu od ovih najmanjih, meni ne učinite!' (Mt 25,46) izazov je koji nas ne može ostaviti ravnodušnima.

Poznata mi je, braćo i sestre, vaša suosjećajnost s nevoljnima i spremnost da u okviru svojih – pokatkad skromnih – mogućnosti odgovorite na Isusov poziv. Nesreća pakistanskih ljudi već je pokrenula vaša srca. Kao mjesna Crkva želimo udružiti svoju samilost sa stradalnicima i očitovati je u zajedničkom činu solidarnosti – stoji među ostalim u biskupovu pismu.

- Neka Božja utjeha i nada po našoj molitvi dopre do srdaca unesrećenih ljudi u Pakistanu, a po našem bratском daru stigne pomoć najpotrebnijima. Dok vas ohrabrujem riječima sv. Pavla 'Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro!' (Gal 6,9), na sve zazivam Božji blagoslov sa željom da budete ispunjeni radošću zbog dobra koje ste učinili nevoljnima – završava biskup Škvorčević. (H.T.)

Razmjena i darivanje rabljenih školskih udžbenika

U organizaciji Caritasa Požeške biskupije 28. kolovoza na Trgu sv. Tezeije Avilske, ispred požeške katedrale, održana je akcija razmjene i darivanja rabljenih školskih udžbenika za osnovne i srednje škole. Na organiziranje ove akcije Caritas se odlučio kako bi pomagao brojnim roditeljima uoči nove školske godine. Naime, kada je prošle godine Ministarstvo ukinulo besplatne udžbenike, mnogi su se roditelji našli u teškoj situaciji te je tada Caritas prvi put organizirao akciju koja se pokazala više nego uspješnom.

- Kako je ove godine gospodarska situacija još teža, trošak školskih knjiga postao je za mnoge obitelji velika stavka te smo na ovaj način odlučili pomoći roditeljima. Potaknuli smo i župe naše biskupije da na svome teritoriju na ovakav način pomognu obiteljima. Ovdje u Požegi u akciju se uključilo svih šest župa požeškog dekanata – kazao je Saša Paveljak, ravnatelj Caritasa Požeške biskupije.

Akcijom su bili zadovoljni i roditelji. Marijana Glavaš iz Jakšića uspjela je naći dosta knjiga za šesti razred za svoje blizance. - Samo radne bilježnice za mojih dvoje osnovnoškolaca stoji tisuću kuna. Da sam za njih dvoje te jednog srednjoškolca morala kupiti sve nove knjige to bi me stajalo oko 4.000 kuna. To je mnogo novaca tako da mi je ova akcija puno pomogla. Ma da čovjek uštedi i 100 kuna, već je neka pomoć – istaknula je mama Marijana koja ima još i jednog studenta. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)

Slavili zaštitnicu svoga župnoga Caritasa

Caritas župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu misnim slavljem te prigodnim druženjem obilježio je 9. srpnja blagdan svoje zaštitnice bl. Marije Propetog Isusa Petković.

Misno slavlje u župnoj crkvi predvodio je župnik Nikola Jušić. Okupili su se volonteri Caritasa te brojni prijatelji i podupiratelji koji su se tijekom godine uključivali u različite akcije. Župnik Jušić podsjetio je kako hrvatska blaženica u vremenu u kojem je živjela nije očajavala zbog tadašnjeg teškog gospodarskog i političkog trenutka, nego je otvorenih očiju i srca prepoznavala potrebite te im pomagala ne ustručavajući se zbog toga ponekad i prositi.

- To je bila osoba koja se otvorila Duhu Božjem i činila ono što je ona u tom trenutku mogla i znala. Uzeli smo ju kao zaštitnicu da bi nam bila uzor i u našem djelovanju. Osim toga, radi se o blaženici koja je iz našega naroda i moglo bi se reći gotovo iz našeg vremena, iz prošlog stoljeća – istaknuo je župnik Jušić.

Ovom prigodom zahvalio je volonterima, ali i svima vjernicima župe koji se rado uključuju u brojne Caritasove akcije, kako župne tako i biskupijske, pokazujući kako imaju srce i osjećaj za potrebite. Nakon misnog slavlja nastavljeno je druženje u župnom dvorištu gdje su Caritasovi volonteri pripremili prigodan domjenak. (Lj. M. • Snimio: T. Ivčetić)

MARIJA PINTAR, 75-GODIŠNJA STARICA IZ GAJA ŽIVI SAMA U DRVENOJ KUĆI OD 650 KUNA MIROVINE

Uvijek kažem: »Bože, ti znaš što radiš i zato ga nikad ne treba kleti, kako god nam bilo teško.«

Piše: Vesna Milković • Snimio: D. Mirković

Ja sam sirota, nevoljni stvor, al' imam dobru Majčicu gor'. Ona me s neba prati svud, Ona mi miljem puni grud" – stihovi su ovo pjesme koju 75-godišnja Marija Pintar iz Gaja posebno voli i koju nam je, kao i neke druge, otpjevala još uvijek zvonkim glasom kada smo ju posjetili u njenom skromnom domu. Pjesma je, kaže baka Marija, uvijek bila prisutna u njenom životu baš kao i vjera, što joj je pomoglo u teškim trenucima kojih je bilo dosta.

- Malo sam u životu spavala. Mama mi je bila šest godina šlagirana, a poslije i tata pa sam im morala pomagati. No, uvijek sam govorila: Bože, ti mi daj snage i neću odustati – kaže Marija.

Zvonarica u crkvi 35 godina

Rođena je u Gaju, u vjerničkoj obitelji, a kao djevojčicu, prvu molitvu ju je naučila baka Veronika. - O, moj Bože dragi, malena sam, molim, pouči me kako da sve ljude volim. Dok sam još ovako u dani mladim, od jutra do mraka da veselo radim. I da snosim u životu sve što mi se desi, čuj molitvu moju, Oče na nebesi – prisjetila se baka Marija te molitve, a onda i toga kako je crkva oduvijek bila njen drugi dom. U crkvi je, kaže, pjevala gotovo čitav život, spremala ju i kitila, a s 32 godine postala je zvonarica. Taj je posao obavljala punih 35 godina.

- Kako treba zvoniti, učio me stari zvonar: 'Ovako se zvoni na sprovodima, ovako na grmljavinu', govorio je i ja sam slušala i učila. E, onda jednom, bilo je tu

znate, malo ljubomore među ljudima pa sam prestala zvoniti. Četiri mjeseca nisam zvonila i jedne noći sanjam ja: oko crkve puno naroda i netko među njima nosi blatnjav Isusov križ. Križ nitko ne želi uzeti, a kad su ga onda ponudili meni da ga nosim, ja sam rekla da hoću. Nakon toga sna vratila sam se zvoniti – ispričala je Marija. U crkvi je, dodala je, redovito bila i u vrijeme rata kada se svaki dan služila misa za branitelje i kada su im se uz oltar dijelile krunice, ali i onda kada su mnogi u nju kriomice navraćali.

- U doba komunizma bilo je dosta ljudi iz Pakraca i Lipika koji su u Gaj dolazili krstiti svoju djecu, a nekima sam i ja bila kuma – kroz smijeh se sjetila neobičnih događaja.

Krunica je 'oružje' protiv zla

Marija je jedno vrijeme radila u pogonu plastike u Brezinama, ali nedovoljno za radničku mirovinu pa sada živi od 650 kuna poljoprivredne mirovine. Nakon smrti sestre i sina živi sama u obiteljskoj drvenoj kući izgrađenoj još 1933. Godine, a redoviti posjetitelj joj je župnik Željko Strnak. Redoviti je i ona posjetitelj župniku u crkvi iako joj je narušeno zdravlje pa se tako dogodilo da je prošlog listopada za vrijeme molitve krunice doživjela srčani infarkt. Nakon boravka u bolnici u Pakracu i Zagrebu smještena je u starački dom, ali se ubrzo, potpisavši papir da to čini na vlastitu odgovornost, vratila u svoju kućicu. -Tamo nisam mogla svaki dan ići u crkvu, skoro sam umrla – objasnila je kratko. U drvenoj kućici bake Marije, u kojoj su samo dvije prostorije, krov prokišnjava, na stropu su grede umjesto plafona, a pod je zemljani. Neravne zidove nevješto oličene ukrašavaju stare fotografije svetaca te onih na kojima je Marija uslikana na raznim hodočašćima ili nastupima mjesnog kulturno-umjetničkog društva čija je članica bila 30 godina.

- Trebalo bi popraviti krov i bunar, ali nemam čime. Da mi župnik ne pomaže, ne znam kako bih živjela – rekla je pomalo tužno Marija, ali ta je tuga trajala kratko. Ubrzo se nasmijala i zapjevala jednu od mnogih starih pjesama koje zna i koje bi, kaže, rado nekome izrecitala da ih zapiše i sačuva od zaborava.

- Volim rado pjevati i još radije mo-

liti. Sad imam više vremena pa molim više nego dok sam bila mlada. Krunicu molim svaki dan jer je ona moje 'oružje' protiv svakog zla i svih problema. Za sebe Boga molim samo da mi da snage da se mogu sama obući i otići u crkvu, ali ga zato puno molim za spas onih ljudi koji su zalutali – rekla je na kraju baka Marija i onda posebno naglasila: „Ružno je čuti koliko ljudi danas psuju. Ja uvijek kažem: 'Bože, ti znaš što radiš' i zato ga nikad ne treba kleti, kako god nam bilo teško.

Nedjelja je dan za odmor i molitvu

Osim u crkvi Marija je, kaže, uvijek redovito molila i sa svojom obitelji. - Obično nas je na molitvi okupljala majka, a ako je imala kakva posla, onda otac. U kući se nije psovalo niti nedjeljom radilo. "Majka je i krava ma subotom više hrane bacila da ih ne mora hraniti nedjeljom. I znate kako ono Bog u jednoj pjesmi kaže: »Sedam ima u nedjelji dana. Šest vam dajem da se potrudite i da sebi kruha zaradite, a nedjelja, broj na danu sedam, dolazite u crkvicu svetu. Tamo ću vas lijepo naučiti kako valja dobar biti i dobro živiti« – otpjevala je baka Marija.

SEDMEROČLANA OBITELJ BAJUŠIĆ IZ ŽUPE ŠTIVICA

Molimo za Božji blagoslov, to nam je najvažnije

Piše i snimila: Višnja Mikić

Vesna i Ivica – djeca su ravnice. Ona iz Štovice, on iz Opatovca kod Vukovara. Sreli se i zaljubili u Đakovu. Nedugo nakon završene srednje škole Vesna se udala u Opatovac. Međutim, srce ju je ipak vuklo ka „selu rezbara“ – Štivici. Dogovor kuću gradi, pa su i Bajušići dogovorno kupili kuću u Štivici, adaptirali je i proširili.

Ivica je hrvatski branitelj, pripadnik je 124. brigade Hrvatske vojske. Danas je u mirovini i kad nađe vremena, lista uspomene. U Opatovcu ima roditelje, otac još aktivno radi, sestra živi u Đakovu. U Đakovu su roditelji i sestra bili i tijekom Domovinskoga rata. Danas se posjećuju, a djeca iz Štovice cijele ljetne praznike provode kod djeda i bake u Opatovcu.

Rado primali život

Vesni su 34 godine, Ivici 38. Najljepše godine, rekli bismo. Ljepše su još više jer su ispunjene dječjim smijehom, cikom, igrom. Naime, Vesna i Ivica imaju petoro prekrasne djece. Elizabeta ima 15 godina, Dorotea 11, David 9, Ana Marija 2 i najmlađa Iva, nepunu godinu. Nisu se bojali primiti život iz Božje ruke i zato njihova kuća odzvanja od radosti.

- Samo neka budu zdravi, sve drugo ćemo lako. Dorotea i David su bili u Opatovcu, od Đakovačkih vezova, pa do kraja kolovoza. Zaželjeli smo ih se. Najljepše je kad je u kući gužva i galama jer tako smo navikli i čim netko nije kod kuće, nedostaje, kao da su svi otišli – kažu roditelji. Tata Ivica je mirnije naravi, a mama Vesna sve probleme s djecom „življe“ rješava, ali „poslušni su i stariji brinu o mlađima, čuvaju ih, igraju se s njima, sve pet“, kaže.

Aktivni u župi

Vesnin otac bio je u Štivici „crkvenjak“ (danas je to član Župnog ekonomskog vijeća)

punih 35 godina. Uvijek je i rado pomagao župniku. Vesna je pjevala u crkvenom zboru mladih u Štivici do srednje škole koju je pohađala u Đakovu. Danas su djeca Bajušićevih također aktivna: Elizabeta je čitač u crkvi, Dorotea i David ministranti. Ana Marija prati svetu misu u maminom krilu ili iz kolica i uvijek „izdrži do kraja“. Iva je premala, ali već i ona shvaća kako se nedjeljom svi nekud spremaju.

Mladi vatrogasci

Ivica je bio član DVD-a Lovas. Preselivši se u Štivicu, aktivnosti je nastavio u DVD-u Štivica. Elizabeta je član vatrogasne mladeži, a Dorotea i David još su pripadnici dječje vatrogasne ekipe. Sudionici su brojnih natjecanja na međužupanijskoj i županijskoj razini te na razini Vatrogasne zajednice općine Staro Petrovo Selo.

- Lijepo je biti vatrogasac. Puno smo naučili, družimo se, natječemo, upoznajemo druga mjesta i ekipe – kaže Elizabeta.

U kuhinji nema predaha

- Sve kuham u velikim posudama. Nas je sedmero, još ako se netko pridruži, mora svega biti dovoljno. Hvala Bogu, svi su zdravi i dobrog apetita. Kod nas se sve jede i ništa ne bacamo. Sami hranimo svinje i perad, radimo u vrtu. Danas sam s curama brala grah. Neka se uče, dobro je sve znati. Dosta vremena provodim kraj štednjaka, redovito kuham, a Iva je mala, pa se njoj još ponešto posebno priprema, na primjer za večeru, a kako kažu naši stari, za večeru je najbolja „papa“ – kaže mama Vesna.

Računamo s Bogom

Čim uđete kod Bajušićevih u kuću, vidjet ćete da sve ima svoje mjesto. Nema razbacanih stvari. U dnevnom boravku je „hodolica“, „vrtić“, igračke, ali sve uredno složeno. Supružnike smo zatekli uz poslijepodnevnu kavu.

- Nemamo puno vremena, nemamo prostor za slobodne aktivnosti, sapunice i slično, ali uz kavu se kratko nađemo i dogovorimo što dalje. Ovog ljeta David je primio prvu pričest, Elizabeta se krizmala. Počela je nova školska godina, Elizabeta nam je srednjoškolka. Puno toga treba, od torbi, knjiga i bilježnica do pribora, ali bit će sve – kaže mama Vesna.

Tata Ivica dodaje da uvijek računaju s Bogom. - Molimo se, za veće blagdane svi zajedno, svaku večer Vesna s najmanjima. Elizabeta je često na hodočašćima. Molimo Božji blagoslov i zdravlje za našu obitelj. To nam je najvažnije. Sve drugo će nekako biti – završava Ivica.

Bilo nam je lijepo podijeliti malo vremena s članovima ove obitelji uz kavu i bolje ih upoznati. Djeca se pozdraviše s nama i odoše.

- Kamo će? – pitam.

-Vrijeme je za svetu misu. Ministranti moraju biti ondje među prvima, sve pripremiti i dočekati župnika. Sutra je nedjelja, pa ćemo poći svi zajedno – objašnjava tata Ivica.

Neka je blagoslovljen Dan Gospodnji u ovoj i u ovakvim obiteljima. Samo da ih je više u našem hrvatskom narodu i s više djece.

LUKA LUKAČEVIĆ, OBRTNIK IZ GODINJAKA

Ništa bez Božje pomoći

Piše i snimila: Višnja Mikić

Parketar Luka Lukačević iz Godinjaka u župi Staro Petrovo Selo dobro je poznat ne samo u svome selu i susjednim selima nego i negdje dalje. Znaju za njega i u Zagrebu, Slavonskom Brodu, Požegi i drugim mjestima. Njegov savjestan i kvalitetan rad, parket koji stručno složen po želji naručitelja (okomito, vodoravno, riblja kost, mozaik i sl.) jednostavno "progovara" i najbolja su Lukina "osobna iskaznica".

– U mojoj obitelji postoji tradicija parketarstva. Nekada smo bili rijetki, što se tiče obrta, ne samo u Godinjaku, nego i u ovom kraju. Radio sam u Drvnoj industriji "Sekulić" u Novoj Gradiški trideset godina i školovao se uz rad, a 1993. preuzeo sam obiteljsku tradiciju i otvorio samostalni obrt. Imam 57 godina. Vjera i obitelj na prvom su mi mjestu, a onda je tu parketarsko-zanatska radionica – priča nam Luka.

Zadovoljan s obitelji i poslom

Iako je, kaže, zbog recesije posla manje nego inače, on je i dalje zadovoljan i za to Bogu zahvalan.

– Daj, Bože, zdravlja i sloge, a svega drugoga će biti. Ionako svi puno radimo, cijela obitelj, ali nikad nedjeljom i blagdanom. Ti dani su posvećeni Bogu i mi odlazimo na svetu misu, poslije toga samo supruga i snaha skuhaju ručak, u drugi poslovi se ne diraju – objašnjava Luka.

Željeli smo malo bolje upoznati obitelj. Lukinu suprugu Katu, koja tijekom školske godine radi u školi kao spremačica, zatekli smo u dvorišnoj zgradi kako raspoređuje, tek počupani crveni luk. Kćerka Đurđica bila je negdje u kući, sin Ivica

je očeva desna ruka i pravi parketar, a i u srednjoj školi je završio stolarsku struku. Snaha Katarina je domaćica i uvijek u poslu jer su kućni poslovi takvi: stalno radiš, ništa se ne vidi, ali ako samo malo "stanes" i nešto ne napraviš – itekako se vidi. Tu je i troje unučadi: Luka, koji s 14 godina već puno pomaže u poslu djeđu i ocu, zatim Ines i najmlađa, Martina, koja je "cvrkutala" cijelo vrijeme koje smo podijelili s članovima ove simpatične obitelji. Ne odvaja se od djeda, a na naš upit hoće li se i ona baviti drvom kad odraste, niječno je odmahнула glavom i povjerala nam veliku tajnu: bit će zubni tehničar ili profesorica biologije i kemije.

Dosta rada na terenu

– Zapošljam tri majstora. Svi koji rade kod mene redovito dnevno dobiju topli obrok, a ako radimo na terenu, osiguran im je prijevoz do tamo i smještaj kroz cijelo vrijeme rada. Plaće su im dobre, eto, pitajte ih sami – poručuje nam Luka. Uz postavljanje parketa, broskog poda, brušenje i lakiranje, Luka radi karniše, stepenice od drveta, dovratnike, krevete i drugo, a sve uz puno mašte, kako bi ispunio želje naručitelja. Najzadovoljniji je kad sam nabavlja materijal za izradu. Onda je to najbolje, a najradije kupuje je lovinu s područja Delnica.

Nedjeljom svi na misi

Svake je nedjelje cijela obitelj na svetoj misi. Nedavno su financirali i jedanprozor – vitraj na župnoj crkvi, a rado pomogu i drugo kad je potrebno. U obitelji mole radnim danom uvečer, ako su svi na

okupu, također na veće blagdane, a redovita je nedjeljna molitva prije ručka jer su tada svi kod kuće.

Tako ova obitelj živi, zazivajući Boga na početku svakog većeg posla, a hvaljujući mu na kraju dana i pri kraju svakog značajnijeg zahvata. Pod zvonom crkve sv. Luke, zaštitnika sela, žive i rade. I u ovoj obitelji bila su tri Luke: sada su to djed i unuk. Supruga Kata puno se moli sv. Antunu, zaštitniku župe Staro Petrovo Selo, Gospi i Sv. obitelji, kćerka Đurđica za obraćenje grješnika i za mir. Srijedom i petkom posti, moli se Gospi, a svaki dan tijekom srpnja molila se Predragocjenoj Krvi Kristovoj. Redovno sudjeluju na župnim hodočasnicima jer im ponekad treba i predah od posla, "punjenje akumulatora" na hodočasničkim mjestima milosti.

Kao pravo seosko domaćinstvo Lukačevići imaju i poljoprivrednih površina, vrt, svinje i perad, onoliko koliko se mogu posvetiti tim obvezama jer je posla u radionici i na terenu sasvim dovoljno. Mi smo malo pričekali kako bismo porazgovarali. Rijetki su trenutci da stignu sjediti u svom lijepom dvorištu, ali, kao pravi domaćini, s nama su popili poslijepodnevnu kavu i počastili nas pravom slavonskom pitom od jabuka. Gotovo idilično. Kako i neće biti tako, kad zazivaju Božji blagoslov na obitelj svakog dana, na sve koji rade s njima, na sve planove, za koje uvijek žele da su u skladu s onima Božjima.

Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

ŽUPA POHODA BLAŽENE DJEVICE MARIJE U VOĆINU

Ovdje se iznad svega vrjednuje život: godišnje se 50 djece rodi, a 10 ljudi umre

Piše: Višnja Mikić • Snimio: Duško Mirković

Župa Voćin prvi put se spominje 1332. godine. Srednjovjekovnu župnu crkvu sv. Nikole srušili su Turci, kao i crkvu sv. Klare. Kasnija župna crkva, građena 1469. ili 1496. u kasnogotičkom stilu, kroz svoju je povijest dva puta oštećena: za vrijeme Turaka, zatim 1943. kada su je, prema službenim podacima, spalili Nijemci, ali svjedoci iz tog vremena govore kako su to učinili partizani, preodjeveni u njemačke uniforme, a treći puta je do temelja razorena u Domovinskome ratu.

Poslije Drugog svjetskog rata ostalo je oko 450 župljana što je deset puta manje nego prije rata. Novi župnik u župu stiže tek 1963. godine. Crkva je obnovljena i ponovo posvećena za župnika Antuna Prpića. Vraćeni su joj dostojanstvo i namjena, ali ne zadugo. – Godine 1991. ponovo je srpskom i četničkom mržnjom srušena. Zadnja misa bila je u njoj 21. kolovoza sa svega pet vjernika, a trebale su biti tisuće, na tradicionalnom hodočašću. Od toga dana i župniku u vjernicima bio je zabranjen pristup u crkvu koja je najprije pretvorena u skladište streljiva. Hrvatsko stanovništvo Voćina prisiljavano je na rad, zatvarano, mučeno i ubijano. Mučenički je ubijeno čak 47 župljana, a crkva na kraju srušena – priča sadašnji župnik i čuvar svetišta Majke od Utočišta Mladen Štivin.

U Voćinu bila i Majka Terezija

Hodočašća u Voćin spominju se još u srednjem vijeku, a veću važnost dobivaju od 19. stoljeća. Među vjernicima – pješacima spominju se hodočasnici iz „zlatne one i ubave Požeške doline“, ali i vjernici iz udaljenih župa „nekadanje Granice“ (Oriovca, Nove Kapele, Sl. Kobaša, St.

Petrovog Sela, Štivarice, Davora, Vrbja, Mačkovca...) Za Malu Gospu 1976. godine Voćin je posjetio poznati misionar iz Bengalijske otac Ante Gabrić. Majka Terezija bila je u Voćinu zajedno s kardinalom Franjom Kuharićem 1980. godine. Papa Ivan Pavao Drugi podijelio je 1988. godine u obliku povelje „od sveg srca svoj poseban Apostolski blagoslov Marijinu svetištu u Voćinu i svim sudionicima Dječjeg hodočašća“. Pri svom posljednjem pohodu Crkvi u Hrvata, 2003. Godine, isti je papa okrunio lik Gospe Voćinske.

U Voćin, koji je biskup Škvorčević proglasio biskupijskim svetištem, danas rado hodočaste djeca s područja Požeške biskupije prve subote u svibnju, a bolesnici i osobe s posebnim potrebama – zadnje svibanjske subote. Tradicionalno 21. kolovoza Gospi Voćinskoj hodočaste vjernici Katedralnog, Posavskog i Zapadnoslavenskog arhidakonata, a nedjelju pred blagdan Male Gospe – vjernici Slavonsko-podravskog arhidakonata. Za blagdan Kraljice Krunice ovdje stižu liječnici i medicinsko osoblje, a 13. prosinca – hrvatski branitelji, vojska i policija.

Prosječna starost župljana je sedamnaest godina

Međutim, u vrijeme kad nema hodočašća, kad bismo očekivali mir i tišinu – Voćin „vrije“ od života. Prema riječima župnika Štivina, župa danas broji oko 2.200 stanovnika. Oko 400 vjernika čini domicilno stanovništvo, a ostali su doseljenici – Hrvati s Kosova, iz župa Letnica i Vrnavokolo, uz nešto doseljenika iz Bosne. Župa se

može pohvaliti kako je stalno „u plusu“. Natalitet je daleko veći od mortaliteta: naime godišnje bilježe desetak sprovoda, a pedesetak krštenja. Prosjek starosti u župi je čak sedamnaest godina!

S obzirom na velik broj djece i mladih u župi i više je skupina u kojima djeluju: dva pjevačka zbora, jedan u Voćinu i drugi u filijali Čeralije, župa ima čak 90 ministranata, aktivni su „Prijatelji malog Isusa“, zatim, Dekorativno-liturgijska skupina. Voćin ima i zbor mladih, potom molitvenu zajednicu Djela za duhovna zvanja te skupinu Ružarij koja okuplja molitelje krunice.

U župi pomažu redovnice služavke Malog Isusa, zatim katehistica i orguljašica te socijalna radnica i kuharica. Časne sestre vode Prijatelje Malog Isusa i pjevačke zborove, ali bave se i karitativnim radom.

Ljepota i sklad različitosti

- Domaće stanovništvo nastoji svoje običaje, nošnje i tradiciju sačuvati kroz djelovanje Kulturno-umjetničke udruge „Voćin“. Doseljeno stanovništvo također je uključeno u rad udruge. Poneke njihove običaje unijeli smo i u crkvu, tako da su postali sastavni dio slavlja svih župljana. Doseljeni su iz kraja gdje se također častila Gospa, pa su, zapravo, jedno svetište zamijenili drugim. I ovdje su uključeni u sve župne aktivnosti, dobro se slažemo, živimo i rastemo pod Gospinim plaštem – ističe župnik zadovoljan što se bliži kraj obnovi porušene crkve.

Posebno je radostan što je biskup Škvorčević proglasio Godinu Gospe Voćinske.

- Neka svim vjernicima, župljanima Voćina i svim hodočasnicima u ovo svetište ta godina bude poticaj na svojevrsnu duhovnu obnovu pod Marijinim vodstvom. Neka svi hodočasnici odu svojim kućama okrijepljeni sigurnom nadom kako Majka Marija bdi nad njima i njihovim obiteljima, prati ih kroz život, u svim radostima i tugama koje on nosi – poručuje voćinski župnik.

STRAŽEMANSKA CRKVA OTKRILA RESTAURIRANE BAROKNE FRESKE

Prava su rijetkost i zato su posebno vrijedne

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Nakon pune četiri godine zahtjevnih restauratorskih zahvata, na svećištu te pjevalištu župne crkve sv. Mihaela u Stražemanu nadomak Požege u punoj su baroknoj raskoši ponovno zasjale vrijedne i rijetke freske iz 18. stoljeća. Posao obnove zidnih oslika, skrivenih dva i pol stoljeća ispod slojeva žbuke, vodila je iskusna zagrebačka konzervatorica i restauratorica Gordana Grim Hundić, nastojeći nakon probnih istraživanja otkriti i predstaviti ono što je uistinu vrijedno, poštujući sačuvane originalne dijelove i rekonstruirajući nove.

Rad vrsnog majstora

- Nakon prvih probnih istraživanja otkrili smo barokne oslike sa štukaturom na svodu svetišta, a na ogradi ili zidu pjevališta, freske iz toga vremena bile su prekrivene oslicima majstora Marka Antoninija iz 19. stoljeća. Taj smo sloj dokumentirali, a potom uklonili istražujući i restaurirajući onaj vrijedniji i stariji, barokni, nastao 1777. godine. Freske je radio svakako vrsni onovremeni majstor kojemu, na žalost, ne možemo sa sigurnošću potvrditi identitet jer je signatura samo dijelom ostala sačuvana – istaknula je Gordana Grim Hundić te dodala kako u medaljonu s prikazom sv. Ivana na svodu svetišta postoji autorov potpis, no čitka je tek godina nastanka oslika i ime – Franciskus.

Stručnjaci predvođeni dr. Mirjanom Repanić Braun pokušavaju ga odgonetnuti, sigurni kako je riječ o jednoj od uglednih austrijskih majstorskih fresko-radionica koje su svoje tragove vjerojatno ostavile i u Kutini te uz Stražeman i u kapeli u Požeškim Sesvetama.

Dojmljivi motivi sv. Cecilije

– Ansambl na svodu predstavlja klasičan motiv četiriju evanđelista – Luke, Mateja, Marka i Ivana dok je u sredini

sv. Trojstvo. Istodobno na koru, odnosno zidu pjevališta, nalazimo medaljonima oivičene dojmive motive sv. Cecilije, zaštitnice glazbe, te sv. Davida s harfom u ruci. Dok su na svećištu motivi svetaca obrubljeni u reljefu bogatom štukaturom, na pjevalištu je ona iluzionistička – kaže povjesničar umjetnosti Anđelko Hundić podsjećajući kako su barokne freske bile vrlo oštećene i 'naštukane' s mnogobrojnim rupicama koje je trebalo sanirati i napraviti retuš. Svojevrsan kuriozitet, kako nam je potvrdio i dr. sc. Žarko Španiček, pročelnik Konzervatorskog odjela u Požegi, jest u činjenici da je na prostoru požeškoga kraja sačuvano daleko više srednjovjekovnih, gotičkih freski nego ovih baroknih. Uz neprijepornu povijesnoumjetničku vrijednost, upravo ta činjenica stražemanskim zidnim oslicima daje posebnu važnost.

Na temeljima gotičke podignuta nova crkva

Inače, župa sv. Mihaela arkandela spominje se još u ranome srednjem vijeku, i to 1332. godine u mjestu zvanom Strazsemlye. Nadomak njega, na samo sat vremena hoda, kako kažu povijesni izvori, nalazila se početkom 16. stoljeća i utvrda koja se dvjestotinjak godina kasnije nakon odlaska Osmanlija pretvorila u ruševinu. Biskup Thauzy od njezinih je ostataka dao izgraditi omanji dvorac u obližnjim Biškupcima kojega su kasnije u posjedu imali grofovi Janković.

Župa je obnovljena 1720. godine, a desetljeće poslije na temeljima stare gotičke crkve podignuta je nova što dokazuje i gotičko poligonalno svetište s potpornjima. Barokne su kapele dograđene sa sjeverne i južne strane krajem 18. stoljeća. Srednjovjekovna crkva bila je jednobrodna s ravnim stropom u brodu i nadsvođenim svetištem, a naknadno je dobila barokne svodove i pjevalište.

Osamdesetih godina prošloga stoljeća otkrivena je i kasnogotička pravokutna niša, a ostatci gotike otkriveni su i u potkrovlju. Sedilje u svetištu renesansne su profilacije. Crkvi je 1913. godine prigrađena na južnoj strani kapelica s oltarom sv. Ivana Glavosijeka pa je tako dobila križnu formu.

Mozaik bl. Stepinca

Prije tridesetak godina, nastojanjem župnika mons. Josipa Devčića, crkva je dobila mozaik impozantne veličine s izrazitim nacionalnim obilježjima, autorski rad kipara Antuna Starčevića. Likovi velika na hrvatske nacionalne povijesti nižu se s jedne strane mozaika, a druge su strane motivi iz hrvatskog crkvenog života sa svecima, blaženicima i biskupima među kojima je i lik bl. Alojzija Stepinca.

Javnosti je djelo otkriveno 1981. godine kada je upravo lik ovoga hrvatskog blaženika i mučenika izazvao burne reakcije tadašnjih jugoslavenskih medija i komunističke vlasti koja je to shvatila kao neprijateljsku propagandu i izravnu provokaciju. Mons. Devčić završio je u zatvoru, a postupak se vodio i protiv kipara Starčevića te je naređeno da se mozaik ukloni. Zahvaljujući kiparu Marijanu Sušcu mozaik je prebojan i tako ostao tajno očuvan za neka druga vremena. U veljači 1993. godine mozaik je očišćen i ponovno predstavljen javnosti.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: fra Zlatko Papac

DVADESET I ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Nastavljamo porukom proroka Amosa koji nam je govorio i prošle nedjelje. Amos je treći po redu od dvanaest malih prorokâ, koji usrećuju i obogaćuju Crkvu i svijet svojom čudesnom, iako pokatkad teškom porukom. Današnji odlomak opisuje nasilja i nepravde, koje se zbivaju u narodu. A poruka je narodu – pače i svakom pojedincu – da se vidi u ogledalu: da možda nije sličan nepravdicima koji žive na račun drugih. Prorok želi probuditi svoje čitatelje i slušatelje da se ispitaju pred ogledalom koje glasi: čine li bilo kome kraj sebe kakvu nepravdu? Jer – tko god i gdje god čini nepravdu, stići će ga kazna i odmazda, makar joj se i ne

nadao. Jer – propast će onaj čija duša nije pravedna.

Slijedi čudesni Pavlov odlomak Timoteju. Jednostavno mu skicira kakav treba biti i koje sve krjeposti mora imati. Oslovljava ga: *Božji čovječe!* A onda mu izbija i ponavlja što mu je već mnogo puta bio spomenuo: *Teži za pravednošću, vjerom, ljubavlju, postojanošću, krotkošću!* Bude li imao te krjeposti, moći će izdržati sve teškoće s kojima će se na životnom putu sretati. Dodaje i druge odlike i kvalitete: *Bij dobar boj vjere, osvoji vječni život na koji si pozvan!* Pavlova uputa i savjet njegovu divnom učeniku vrijedi i danas – svakome od nas.

U evanđelju Isus izvodi na pozornicu bogataša, koji ostade bezimen, i siromaha Lazara. Pavao čudesnim stilom opisuje vladanje jednoga i drugoga. A njihovo vladanje bijaše i putovanje u vječnost. Bezimeni se stropoštao u paklenske dubine, a Lazar je stigao u krilo Abrahamovo. Na kraju evanđelja susreće obojicu na cilju kojem su stigli. Negdašnji bogataš ostade bez igdje ičega – želio je kap vode na Lazarovu prstu koja bi mu ublažila muke. No, čuo je svoju užasnu situaciju: od nas do tebe nepremostiva je razdaljina. Nitko je ne može svladati. Poruka je ovo i nama: da si osiguramo slobodan ulazak u nebeski svijet dok još imamo vremena

DVADESET I SEDMA NEDJELJA KROZ GODINU

U Habakukovu odlomku čujemo viku i zapomaganje mnogih bijednikâ i potrebnih: *Dokle ću, Gospodine, zapomagati, a da ti ne čuješ.* Moglo bi se reći da je ovo vapaj svakoga nas iz vlastite bijede i teškoća. Gotovo da svi živimo u svijetu nepravdi i ugnjetavanja. Sa svih strana čujemo isti vapaj: *Pljačka je i nasilje preda mnom!* Kao da je prorok gledao našu hrvatsku situaciju. Što sve doživljavismo i doživjesmo kad se zli i nepravdni ljudi digoše na nas i na našu Hrvatsku? Vikali smo – i više – a nitko nas ne čuje. Tavorimo dane

u jadu i strahotama svake vrste. Prorok je zapisao i nastavak: *Ovo je viđenje za svoje vrijeme: ispunjenju teži.* I makar nam je teško čekati, uvjerava nas: *Odisti će doći i ne će zakasniti!* *Gle: propast će onaj čija duša nije pravedna, a pravednik će od svoje vjere živjeti.* Milijuni su ovo povjerovali – i eno ih u nebeskome svijetu. Sada smo mi na ispitu života po vjeri!

Evo nas opet u Pavlovoj poslanici Timoteju. Dok ovo slušamo ili čitamo, biva nam kao da je apostol pisao nama osobno: *Predragi! Podsjećam te: raspiri*

milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku! Samo se prisjetite! Nad svakim od nas bijaše jednom ispružena svećenikova ili biskupova ruka koja je svjedočila o daru koji nam je Bog udijelio na krštenju, potvrdi, svetom redu! Stoga Pavao i podsjeća svoga učenika kako mu se vladati: *Ne stidi se stoga svjedočanstva za Gospodina našega ni mene, sužnja njegova!* Samo se sjetite: svatko je od nas primio milosni dar kršćanstva! Ne stidimo se stoga kršćanstva ni svoje kristolikosti!

DVADESET I OSMO NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas u *Drugoj knjizi o Kraljevima*. I odmah se prisjetimo da smo na krštenju postali kraljevskog roda. A to ništa drugo ne znači nego povjerovati Božjoj riječi, i živjeti vjernički. Naaman je došao gubav čovjeku Božjem sa željom da se očisti i izliječi od svoje gube. Božji mu je čovjek kazao neka se sedam puta opere u rijeci i ozdravit će. Učinio je tako i evo ga zdrava s vjeroispoviješću na ustima: *Sad znam da nema Boga na svoj zemlji osim u Izraelu!* Povjerovao je jer je ozdravio. Mi smo krštenjem dobili dar vjere. Čuvamo li ga ili se njime igramo? Čitajte Naamnovo djelovanje: sav sretan i radostan dolazi proroku, a isto se takav vraća u svoju zemlju, noseći svijest o Bogu Izraelovu s obećanjem da će odsad biti štovalac Izraelova Boga! Divna uputa i nama koji krštenjem postadosmo Božjom djecom!

Nastavljamo Pavlovom uputom učeniku i biskupu Timoteju: *Spominji se Isusa Krista, uskrsnula od mrtvih, od potomstva Davidova!* I čim mu je spomenuo Isusa Krista, uči ga da mu je i vlada-

ti se poput Pavla: *Za nj se ja zlopatim sve do okova, kao zločinac!* Pavao se ne stidi izreći da se ne stidi trpjeti – i biti progonjen – za Isusa Krista. Podsjeća ga na riječ kojoj je povjerovao: *Vjerodostojna je riječ: Ako s njime umriješmo, s njime ćemo kraljevati. Ako ga zaniječemo, i on će zaniječati nas!* Kamo sreće, kad bismo i mi podnosili bijede i nevolje života, oslobojeni na Božju riječ koja nam je kazana!

Samo se zaustavite na prvoj rečenici današnjeg evanđeoskog odlomka: *Prolazio je (Isus) između Samarije i Galileje.* Ne spominje se je li ulazio u te predjele. Da možda ne prolazi kraj nas i između nas, a mi ga ne primjećujemo? Imamo li vremena, zanimanja i ljubavi do Isusa Krista? Na putu – pred ulaskom u neko selo – evo gubavaca s molbom da ih izliječi. Izliječio ih je. Ne zaboravite čuti i zapamtiti: od desetorice izliječenih **samo je jedan došao** zahvaliti. Pitajmo se: Jesmo li mi zahvalni za tolika Božja dobroćinstva i iskaze ljubavi Božje?

DVADESET I DEVETA NEDJELJA KROZ GODINU

Knjiga izlaska jedna je od najsvečanijih, a u isto je vrijeme – puna nevjere naroda. Gotovo da je pravi preludij naše vjere i našeg vladanja. Odlomak kazuje o borbi naroda Božjeg protiv Amalečanâ. Boj se bije na dva “kolosijeka”. Narod odolijeva navali Amalečanâ, a na brdu se Mojsije i Aron mole. Niti bi boj Izraelacâ izvojevao pobjedu bez Mojsijeve molitve, niti bi samo Mojsijeva molitva bila dovoljno jaka bez hrabrosti Izraelacâ. Udruženo izvojevaše čudesnu pobjedu. Divna uputa svakome od nas: dok nešto činimo i radimo, ne zaboravljajmo i moliti. A nakon iskrene i pobožne molitve krenimo na svoj posao! I uspjeh će biti siguran!

Nastavljamo s Pavlovom uputom Timoteju. Kamo sreće ako je dobro čujemo, pa je onda i zapamtimo i tako se vladamo: *Predragi! Ostani u onome u čemu si poučen i čemu si vjeru dao, svjestan od koga si sve poučen!* Koja bi to bila sreća da ovako govore svojim učenicima svi učitelji i profesori! Pavao Timoteja još i podsjeća: *Od malena poznaješ Sveto pismo!* Samo se pitajte: znadete li i jedno poglavlje evanđelja naizust? Jeste li svojoj djeci nabavili i darovali evanđelje? Čitate li ga pred djecom i s djecom? Barem nedjeljom? Pavao nastavlja, što je *Pismo* i koju moć ima. Ono je Božje i od Boga je, a nas uči Božjem putu i zakonu!

Isus poučava svoje učenike, a ti su – svi ljudi do konca svijeta i vijeka. Što uči? Uči nas: *kako valja svagda moliti i nikada ne sustati!* Sve naše majke učile su nas – i naučile – moliti. A onda su nadograđivali vjeroučitelji-katehete. Nešto smo i od njih naučili. Ipak je veliko pitanje: molimo li se sâmi ili to ostavljamo drugima? Nemojmo zaboravljati strašnu činjenicu: bez molitve se nitko ne može spasiti. Ne ostavljajmo samo nekima da se mole. Molimo i mi jer molitva je naš osobni put k Bogu i u nebeski svijet. Ponovite si danas i svakog dana po stotinu puta: **bez molitve se nitko ne može spasiti!**

TRIDESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas u čudesnoj *Knjizi Sirahovoj!* Kamo sreće da je svakog dana – ili barem češće – otvaramo i čitamo, a neke stavke iz nje da i usvojimo i upišemo u svoje pamćenje. Današnji odlomak opisuje Boga koji će biti i naš sudac, i ne vrijedi kod njega lijepo lice, nego čestito življenje. *Nije pristran na štetu siromahovu i sluša molitvu potlačenoga.* Bog je prema svakome najbolji, najbliži i najiskreniji. Ne treba se bojati da će nas Bog ostaviti i zaboraviti. Ali se moramo bojati da mi Boga ne zaboravimo i ne ostavimo. Kamo sreće kad bismo zapamtili današnju izreku: *Tko je ojađen, blagonaklono će biti uslišan!* Unaprijed se sjetimo i sjećajmo neba i nebeskoga svijeta jer to će nas podržavati na životnom putu.

Još uvijek smo u Pavlovoj poslanici Timoteju. Samo stavite umjesto Timotejeva imena svoje ime i Pavao piše Vama

osobno! Ovo je divan Pavlov autentični odlomak o njegovoj patnji i hitnji u mučeničku smrt: *Ja se već prinosim za žrtvu ljevanicu, prispjelo je vrijeme moga odlaska.* Pavao se oprašta sa svojim učnikom, s vremenom i sa zemaljskim životom! Hiti u nebo i nebeski svijet. A mi bismo se prikovali za zemlju da s nje nikad ne odemo. Koje li razlike između nas i velikog Pavla! I nama je: stići u nebo ili zauvijek ostati bez neba!

Isusova uputa ondašnjim njegovim suvremenicima nije ništa izgubila na svojoj suvremenosti. Ova su dvojica iz evanđelja slike svakoga nâs. Jednome od njih svatko je sličan, ili sličniji. A danas se ovo proglašava da se pitamo i učimo: kakvi smo i kakvi bismo morali biti. Ne sudimo nikoga, a molimo se za svakoga – jer svakome će Gospodin biti Sudac!

SVETKOVINA SVIH SVETIH

Slavimo dan i blagdan svoje budućnosti! Već smo na krštenju posvećeni i postali sveti. Na potvrdi je naša svetost i potvrđena. A u času smrti trebali bismo stići u zajedništvo Svetih, ako ne zalutamo – živeći grješnički. Odlomak *Otkrivenja* usmjeruje nam poglede u nebeski svijet. U onom mnoštvu, koje *nitko ne mogaše izbrojiti*, ima mjesta i za nas. Stoga! Sav život na zemlji nije drugo doli hodočašće u nebo i nebeski svijet. Samo se upitajmo: jesmo li na pravome putu? Ako nismo – brže-bolje – mijenjajmo sebe i svoj životni put da ne bismo zalutali, zakasnili ili ostali bez dolaska i ulaska u to divno zajedništvo gdje nam je Bog već rezervirao mjesto. Čitajte ovaj čudesni odlomak *Knjige Otkrivenja!* I vama je to pisano!

Isti nas pisac u poslanici upozorava i zove: Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: *Djeca se Božja zovemo i jesmo!* Olako zaboravljamo da smo djeca Božja i vladamo se kao da ne hodočastimo u Božji svijet. Ivan nastavlja s porukom. *Sad smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti.* Istom ćemo u nebu saznati istinu i vijest o sebi do kraja. I u tom će biti naše nebo i naša blaženost! Zato nas je Bog i pozvao na hodočašće u nebo i nebeski svijet. Hodočasti se cijeli život; a u nebu, i u nebeskom svijetu, ostaje se zauvijek!

TRIDESET I PRVA NEDJELJA KROZ GODINU

Na poruci prve današnje rečenice samo se pitajmo i važimo: koliko smo teški za nebo i nebeski svijet? Pročitajte ovaj divni odlomak: *Sav je svijet pred tobom, Gospodine, kao zrnice praha na tezullji i kao kaplja jutarnje rose što se spušta na zemlju.* Samo se prisjetite kad gledate ponosne i ohole kako hodaju i kako se vladaju. Usporedite to s opisom svega svijeta. Blago onome tko se vlada nenaometljivo. Sretna li onoga koji nije bahat ni ohol. A da se to ne zbude, to treba platiti - **sobom!** Nastavite čitati. Čim je izmjerio svijet, oslikava Stvoritelja svega svijeta: *Ti si milostiv svima jer možeš sve!* I najljepša definicija našega Boga, koju bi trebalo ispisati zlatnim slovima na svim domovima i raskršćima: **Kroz prste gledaš na grijeha ljudima da bi se pokajali!** Koja je mati ovako dobra svojoj

djeci kao što je Bog svima nama?! Tko da ne zaplače od sreće pred ovakvim Bogom koji je – **Srce od Boga!** Dok mi toliko stvorenjâ upropaštavamo, dok preziremo i odbacujemo jedni druge, odlomak veli za Boga: **Ne mrziš ni jedno koje si stvorio ... ti štediš sve jer sve je tvoje!** Tko da ne zaplače od sreće pred ovakvim odlomkom poruke Božje?!

Pavao nas odmah uči kakvi bismo morali biti u svome vijeku i na ovome svijetu: *Uvijek molimo za vas da vas Bog naš učini dostojnima poziva i snažno dovede do punine svako vaše nastojanje oko dobra!* Pavao, opisujući sebe, definira i nas, kršćane dvadeset prvoga stoljeća. I mi bismo morali biti molitelji jedni za druge! To smo posve zaboravili! Pavao nas podsjeća jer prestanemo li moliti jedni za druge, mogli bismo i sami ostati na

cjedilu – bez ičije pomoći.

Divnog li Isusova ulaska u grad Jerihon – najstariji grad svijeta! Taj grad leži i najdublje od površine zemlje. Čudesan je i obrastao palmama. Njime se prolazi – kao u snu! Tko je još mlad i hrabar, neka što prije hodočasti u Svetu zemlju! I uz tolike divote i čudesa u njoj – neka se divi Jerihonu u dubinama! Uz taj čudesni grad čekao je Isusa carinik Zakej. Da bi se nagledao Isusa, popeo se na drvo. A Isus – davno prije nego je Zakej ugledao Isusa – Isus je ugledao Zakeja i sebe je pozvao u Zakejev dom na gozbu. Dade-mo li se mi vidjeti Isusu? Još važnije! Pozvani smo – na krštenju, na krizmi, na tolikim sakramentalnim svečanostima – na visine. Ne ostajmo – poput krtica – u bijednim nizinama! Verimo se i mi, poput Zakeja, što više!

P. ILIJA GRGIĆ PRVI JE MISIONAR KRVI KRISTOVE U HRVATSKOJ

Kao svećenik mogu ljudima najbolje i najpotpunije pomoći

Razgovarala: Višnja Mikić • Fotografije: arhiva Družbe i Višnja Mikić

Ilija Grgić, rodom iz župe Staro Petrovo Selo, jedini je redovnik Družbe misionara Krvi Kristove u Hrvatskoj. Rodio se u sedmeročlanoj obitelji. Ima živu majku, dva brata i dvije sestre. U Starom Petrovom Selu završio je osnovnu školu nakon čega je otišao u Zagreb gdje je završio Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Poslije srednje škole slijedi godina dana novicijata u Częstochowi u Poljskoj, a nakon toga studiji. Od šest godina teologije, četiri je završio u Varšavi, a dvije u Zagrebu, na Jordanovcu, kod otaca isusovaca.

* Kada ste osjetili Božji poziv i odlučili svoj život posvetiti Bogu?
– Već negdje pod kraj sedmoga razreda.

* Kako ste znali da je to zaista Božji poziv?
Kako drugi mogu taj poziv prepoznati u svom životu?
– Osjećao sam želju da pomažem ljudima. U svojim promišljanjima zaključio sam da je to, na neki način, najvažnije u životu. Nakon toga razmišljao sam o načinima pomaganja ljudima. Imao sam tri mogućnosti: biti znanstvenik na području biologije ili studirati medicinu i biti liječnik ili treća – biti svećenik. Ovu treću odabrao sam iz dva razloga. Prvo, mislim da je još uvijek malo mladih koji se odlučuju za ovo zvanje. Drugo i važnije – da ću kao svećenik moći ljudima najbolje i najpotpunije pomoći jer, ako uspijem nekoga dovesti do Boga i susreta s Njim, veće pomoći čovjeku ne treba. Poslije toga krenuo sam u realizaciju te svoje želje. Rekao sam sebi: „Ako uspiješ završiti gimnaziju i nakon nje studij i ako te poglavari prihvate, onda je to volja Božja.“ Što se, dakle, tiče znakova prepoznavanja poziva, to su, s jedne strane želja biti svećenik, a s druge, potvrda, sud i ocjena poglavara i Crkve.

* Možete li predstaviti svoju Družbu?

– Družbu misionara Krvi Kristove osnovao je sv. Gašpar del Bufalo, rimski svećenik, 1815. godine u Gianou, u Italiji. Lik sv. Gašpara (6. 1. 1786. – 28. 12. 1835.), po mome sudu, najbolje predstavlja prefacija koja se moli na njegov blagdan, 21. listopada, a u kojoj stoji da je bio: „... svećenik vjeran Crkvi, za koju je podnio progonstvo; uporan propovjednik Evanđelja i revan u službi Gospodinove Krvi; po uzoru na Krista, prihvaćao je vapaj siromaha i potlačenih i postao njihov brat, prijatelj i branitelj.“ Ovo što smo dosad rekli odnosi se na utemeljitelja. Družba smo apostolskog života koju sačinjavaju časna braća i svećenici. Svrha i cilj života u zajednici jest svjedočiti i govoriti o otajstvu Kristove Krvi, o otajstvu našeg spasenja, koje govori o bezuvjetnoj i beskonačnoj ljubavi Boga prema čovjeku. Vrhunac te ljubavi žrtva je vlastitoga Sina, koji proljeva svoju krv, polaže svoj život za spasenje čovjeka.

Gradnja 'misijske kuće'

* Prošle godine ste se vratili u domovinu, u župu Dugo Selo. U čemu se sastoji vaš pastoralni rad?

– Najvažnije je, zajedno s vjernicima, tražiti, otkrivati, upoznavati sve više Gospodina i svjedočiti o Njegovoj beskrajnoj i bezuvjetnoj ljubavi. Osim toga, zadatak mi je brinuti se oko izgradnje našeg samostana na području ove župe. Po želji utemeljitelja, naše samostane zovemo „misijske kuće“. On je htio da to budu mjesta duhovne obnove, okrijepe, utjehe, jednom riječju: susreta sa živim Bogom i zbog toga je inzistirao na ova-

kvom nazivu. Mi to isto želimo i trudimo se oko toga. Izgradnja „misijske kuće“ u Prozorju i dolazak misionara Krvi Kristove u Dugo Selo upravo tome bi trebali služiti. Nadam se da će ta naša kuća uistinu biti oaza, mjesto susreta sa živim Bogom. Na tu nakanu molim.

* Vratimo se malo u Poljsku. Recite nam nešto o svom radu ondje.

– Za svećenika me je 2003. godine u Požegi zaredio domaći biskup dr. Antun Škvorčević. Moja prva služba u Družbi bila je mjesto tajnika provincijala i pomoć u župi sv. Gašpara u Częstochowi. Ovu dužnost obavljao sam godinu i pol. Drugi dekret bilo je mjesto prefekta bogoslova, dakle odgojitelj budućih svećenika. S njima sam radio pet godina. Osim brige za bogoslove, vodio sam brigu i o kući za duhovne vježbe, na istoj adresi. Bilo je tu i vođenja duhovnih vježbi, seminara i duhovnih obnova za sve uzraste u kući i izvan nje.

* Mlad ste svećenik. Kako biste Vi još više mlade privukli Crkvi?

– To je teško pitanje. Privući mlade k Crkvi može Crkva. Crkva je živa, dinamična zajednica autentičnih vjernika, osoba koje u svakodnevnicu žive Evanđelje, koje imaju iskustvo živoga Boga i susreta s Njime u osobi Isusa Krista. Takva zajednica, takva Crkva privlači.

* Jeste li ikada došli u krizu i posumnjali u svoj poziv? Ako jeste, što vas je potaknulo da ne odustanete?

– Kriza je nešto normalno. Usuđujem se reći da bez nje nema napretka. Kriza je bilo i bit će ih. One me uvijek potiču na preispitivanje svojih odluka, promišljanja i stavova. Ono što me poticalo da ne odustanem bili su razgovori o krizi i sumnjama s duhovnikom. Njegova pomoć, osobna molitva, razmatranje Božje riječi i prepoznavanje Božjih planova – potvrda su moga poziva.

Pavle Primorac o knjizi Temelji kršćanskog života za mlade

Idi naprijed s veselim srcem i odlučnim duhom

Pastoralna teologija i rad koji Crkva obnaša, sada, kada smo već zakoračili u treće tisućljeće, ima svoj izvor u evanđeoskom poslanju Crkve. Naime, sam Isus svojim učenicima povjerava velik i važan zadatak da idu i da njegovim učenicima učine sve narode i još ih pritom krste „u ime Oca i Sina i Duha Svetoga“. Ali ono što je vrlo važno jest to da Isus nalaže svojim učenicima da uče ljude sve ono što im je on zapovjedio. Upravo iz te duhovne, „kristovske“ dimenzije Crkva od samoga Isusa ima poslanje naviještati evanđelje. Pastoral Crkve višeslojan je i dijeli se u niz i mnoštvo detalja. Ali moramo znati da danas postoji jedan pastoral koji je za Crkvu vrlo važan, a to je pastoral mladih.

Osjetljivost za duhovno

Potrebno je i bitno mlade učiniti osjetljivima za duhovno, za vjeru, ljubav, za samoga Krista. I upravo zbog toga pastoralna mnogi pastoralni djelatnici čeznu za pomagalima koja će im pomoći da to svoje poslanje bolje ostvare. Jedno od tih pisanih pomagala svakako je knjiga msgr. Alessandra Maggiolinija *Temelji kršćanskog života za mlade*. Budući da autor ima iskustvo rada s mladima, ali ima i veliko teološko znanje, ova je knjiga doista dobro došla kao pastoralno pomagalo svima onima koji rade s mladima i koji u pastoralu mladih nalaze svoj egzistencijalni smisao. Osebnim i primamljivim pristupom autor o stvarima koje se većini čine običnima progovara na snažan i dubok način. Možda je upravo takav pristup ključ približavanja mladih Kristu i njegovoj ljubavi.

Tri egzistencijalna pitanja

U kršćanskoj teologiji i filozofiji već neko vrijeme, kada se govori o ljudskoj egzistenciji i postojanju, postoje tri pitanja bitna za svaku osobu, a osobito za mladoga čovjeka: tko sam, odakle dolazim i kamo idem? Čovjek može biti pametan, može imati visoku inteligenciju i puno učiniti, ali odgovor na ta tri pitanja oduvijek će mu biti problematičan. I upravo zbog toga ova se knjiga temelji na ta tri pitanja. Ali ne samo to! Autor nije ograničen samo na postavljanje tih pitanja, nego se trudi na temelju stila mladih, njihove životne filozofije, načina života i pogleda na svijet, odgovoriti na ta pitanja. U tim pitanjima, koja su u knjizi preoblikovana u poglavlja, autor govori o identitetu mladih, o molitvi (osobito sakramentalnom životu), obitelji, zajednici (pripadnosti župi), prijateljstvu, spolnosti, materijal-

nim dobrima, školi, poslu, odgoju i svjedocanstvu. Te su teme sadržane upravo u ta tri poglavlja koja govore o ljudskoj egzistenciji. Ali ono što je vrlo bitno jest to da ta tri poglavlja obuhvaćaju još dva dodatna poglavlja.

Ne obeshrabri se

Prvo uvodno poglavlje govori o Božjem i čovjekovu postojanju, ulozi zajedništva, Crkve, svetosti i milosti u životu mladoga čovjeka. A posljednje poglavlje – *Ustani i hodaj* – jasno i precizno govori o bolesti i smrti, ali u taj govor utkana je vjera i nada u živoga Krista kao pobjednika nad zlom, grijehom, bolešću i smrću. Kada razmišljamo o smislu svojega postojanja, istina, knjige nam donekle mogu dati određeni odgovor. A ipak, temeljni odgovor na ta pitanja koja nas muče tijekom ovozemaljskog života može nam dati jedino Isus. Uvijek je nužno i potrebno duboko u svojem biću pronaći odgovor za svoje postojanje. U samome sebi važno je pronaći čvrst oslonac, a to je ljubav koja će nas voditi. Takvim pitanjima o postojanju i smislu života zahvaćeni su uglavnom naši mladi koji se nalaze pred neizvjesnom budućnosti. Zbog tih traženja možda bi pastoral mladih trebao biti prožet odgovorom na ta pitanja koja daje msgr. Maggolini u svojoj knjizi. On na kraju svoje knjige hrabri mladoga čovjeka ovim riječima: „Idi naprijed s veselim srcem i odlučnim duhom. Ne obeshrabri se suočen sa svojim osobnim teškoćama, osjeti da te u naručju nosi Krist, Dobri Pastir. On ti neće uskratiti svoju milost kako bi te podržao u nastavku tvoga puta.“

K R Š T E N J A

LUŽANI • Tijekom euharistijskog slavlja 7. kolovoza u župnoj crkvi Gospe Fatimske u Lužanima biskup Antun Škvorčević krstio je Hanu, sedmo dijete u obitelji Hrvoja i Vesne Stjepanović.

ĐULOVAC • U župnoj crkvi Duha Svetoga u Đulovcu 8. kolovoza za vrijeme euharistijskog slavlja biskup dr. Antun Škvorčević krstio je Josipa, peto dijete u mladoj obitelji Blagoja i Nede Jaković.

RAJIĆ • U župnoj crkvi sv. Tome Apostola u Rajiću požeški biskup Antun Škvorčević predvodio je 13. kolovoza euharistijsko slavlje te krstio Marka, sedmo dijete u obitelji Brane i Mare Kozić.

VOČIN • Na Dan svetišta Gospe Voćinske 12. rujna biskup Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u privremenoj baraci u Voćinu gdje vjernici gotovo dvadeset godina nakon rušenja svoje župne crkve još uvijek slave svetu misu. Ujedno je biskup krstio Kristijana, šesto dijete u obitelji Kriste i Kate Perić, te Rafaela, peto dijete u obitelji Bože i Marije Jaković.

PLETERNICA • U župnoj crkvi sv. Nikole biskupa i svetištu Gospe od Suza u Pleternici biskup Antun Škvorčević predvodio je 16. rujna euharistijsko slavlje i krstio Andriju, šesto dijete u obitelji Božidara i Slavice Kelemović, te Filipa, peto dijete u obitelji Antonija i Mirjane Terzić.

Biskup Škvorčević je na svim ovim slavljinama čestitao supružnicima na važnom osobnom, ali i hrvatskom opredjeljenju za život te im zahvalio za još jedan dar djeteta. Zaželio je svima da im Bog dadne snage te u poteškoćama koje prate obiteljski život i odgoj djece pronađu radost, smisao i ispunjenje

Iz koša za smeće spasila ga je 11-godišnja Melita

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Nakon što je zazvonilo zvono, sva su djeca istrčala iz razreda. Znala sam da ne bi bilo dobro da me netko vidi. Otišla sam do koša i iz njega izvadila polomljeno raspelo koje je, kao i ostala raspela u gimnaziji, skinuli sa zida i polomi-

li. Stavila sam ga u torbu i odnijela kući – prisjetila se događaja od prije 65 godina požeska profesionalna glumica u mirovini Melita Puss.

Zahvaljujući ovom činu tada 11-godišnje djevojčice, učenice prvoga razreda niže gimnazije, u jesen

1945. godine sačuvano je jedino raspelo iz požeske prijeratne Gimnazije. Za svoju obitelj Melita je bila veliki heroj, posebno za mamu koja je bila velika vjernica. Tada, kaže, nije ni shvaćala koliko je to bio hrabar čin. – Bila sam odgajana u vjeri i tada sam smatrala da je grijeh polomiti i baciti raspelo u smeće. Moj ujak ga je polijepio, a kada je moja majka umrla, raspelo sam poklonila tadašnjoj ravnateljici Gradskog kazališta Maji Žebčević Matić sredinom 90-ih godina prošloga stoljeća – ispričala nam je Melita.

Maja ga je nastavila brižno čuvati, a nakon što je osnovna Katolička klasična gimnazija i Katolička osnovna škola koje su svoje prostore dobile u nekadašnjoj zgradi požeske gimnazije, smatrala je da ga treba vratiti na ono mjesto iz kojega je izbačen. – Samo će s tog mjesta jedino spašeno raspelo simbolično svjedočiti kontinuitet istinske vjere i potrebe Požezana za katoličkim odgojem i obrazovanjem – kazala je Maja Žebčević Matić

Povodom uručivanja raspela Ivici Žuljeviću, ravnatelju Katoličke osnovne škole i Odgojno-obrazovnog centra 20. rujna pozvana je i Melita Puss koja se još jednom prisjetila davnih događaja. – Zahvaljujem Meliti Puss što je prepoznala vrijednost raspela te ga spasila i njezinoj obitelji koja ga je cijelo vrijeme čuvala. Božja je providnost očito htjela da se raspelo ponovno vrati na svoje mjesto s kojega je nasilno istjerano. Naći ćemo mu dostojno mjesto – poručio je ravnatelj Žuljević.

U VIROVITICI IZDAN PRVI HRVATSKI STRIP O SVETOM ROKU

Strip s dušom koji će oduševiti sve od 7 do 77 godina

Izdavačka kuća Mikešland počastila je ove godine Virovitičane neobičnim darom za blagdan Rokova – prvim hrvatskim stripom o njihovu svecu zaštitniku svetom Roku.

Strip je na stotinjak stranica nacrtao poznati crtač stripa i karikaturist Roko Idžojić, a život ovog sveca kojeg diljem Hrvatske i svijeta časte kao zaštitnika protiv kuge, kolere, ali i svih zarazih bolesti, zaštitnika kirurga, invalida te životinja, osobito pasa, tekstom je opisala poznata književnica Sonja Tomić.

– Uvijek sam osjećao povezanost sa svetim Rokom, što zbog grada u kojemu živim, što zbog imena koje dijelimo

pa sam odmah pristao crtati strip o njegovu životu – opisao je svoje oduševljenje crtač Roko Idžojić naglašavajući da je *Sveti Roko* strip o kojem sanja svaki autor. Virovitički *Sveti Roko* po mnogočemu je drugačiji od stripova koji se danas mogu naći na tržištu, ocijenio je novinar i strip scenarist Rudi Aljinović. – Strip je rađen s dušom, a iz svakog poteza izvire stvaralačka strast i spontanost autora. Oni su osjetili da je pravu priču napisao zapravo sam život svetog Roka. Slikom i riječju, kvalitetom tiska, uvezom i opremom ovo je djelo na razini svjetskih izdanja – pohvalio je Aljinović autore i izdavača.

Strip prati život svetog Roka još otkako je bio Rokić, zaigrani dječak, pa sve do otkrića svoga poziva, preko pomaganja bolesnicima oboljelima od kuge, do vlastite bolesti, izoliranosti i smrti. Tekst i slike elegantno povezuju stvarne činjenice

o ovom svecu porijeklom iz Francuske s mnogim legendama koje prate njegov život i djelo. Stvoriti tekst o svetom Roku, ili Roki, za Sonju Tomić bilo je pravo nadahnuće. – Volim svece još otkako sam bila djevojčica, ali sve knjige o njima koje sam čitala i nalazila, bile su uglavnom za odrasle, stoga ne čudi zašto sam otprve prihvatila inicijativu izdavača i župnika fra Roberta Perišića da napišem tekst o svetome Roku ili Roki za djecu – objasnila je Sonja Tomić. Mijo Pavelko iz Mikešlanda godinama je obilazio mjesta u Hrvatskoj koja štuku ovoga sveca fotografirajući crkve i kapelice koje je kao fotodokumentaciju želio priložiti stripu, no ona će pričekati, kaže neko drugo vrijeme. – Najvažnije je da smo izdali strip za koji želim da oduševi one od sedam do 77 godina i nadam se da će moju želju ispuniti oni koji ga budu čitali – priznao je Pavelko. (Piše i snimila: Marija Lovrenc)

